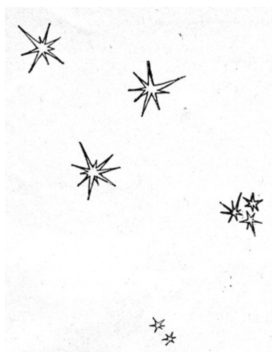

VITALI GUBARIOV
CĂLĂTORIE PE
STEAUA DIMINEŢII

VITALI GUBARIOV

CĂLĂTORIE PE STEAUA DIMINEŢII

în româneşte de
ANDA BOLDUR şi MANUELA GHEORGHIU

Ilustraţiile au fost reproduse după originalul în limba rusă
Coperta de EMIL BARAC

Versiune 1.0

Titlul lucrării în original:
ВИТАЛИЙ ГУБАРЕВ
ПУТЕШЕСТВИЕ НА УТРЕННЮЮЗВЕЗДУ
ДЕТСКИЙ МИР

EDITURA TINERETULUI
1961

CAPITOLUL ÎNTÂI

în care trei prieteni fac cunoştinţă cu nepoata Vrăjitorului

Aţi observat, desigur, că de obicei în cărţi vrăjitorii sunt neapărat buni sau răi. Există şi în această carte un vrăjitor, unul cu o barbă albă şi moale ca mătasea. Cei care se pricep pretind că numai vrăjitorii buni au asemenea bărbi.

Multă vreme locuitorii orăşelului de vilegiatură unde se petrece povestea noastră n-au bănuit că omul acesta ar fi un vrăjitor. Căsuţa lui de scânduri geluite, semănând cu un străvechi foişor, cu turnuleţ şi figurine traforate, era cocoţată în vârful unui deal ţuguiat, împrejmuită de un zaplaz verde şi ascunsă din toate părţile de brazi înalţi şi deşi. Nimeni nu ştia ce se întâmplă dincolo de gardul cel verde. Doar puştii din împrejurimi îl vedeau din când în când pe bătrânul cu barbă albă plecând de acasă cu maşina şi întorcându-se înapoi tot în aceeaşi zi.

Conducea întotdeauna singur maşina. Câteodată lângă el stătea o fetiţă bălaie. Părul ei era uimitor de deschis, aproape ca şi barba omului de la volan. De aceea băieţaşii o porecliseră pe fetiţă „Colilia”.

La înapoiere „Colilia” cobora din maşină, deschidea poarta şi o închidea la loc, după ce maşina intra în curte. Zăvorul porţii scârţâia, apoi liniştea se aşternea din nou. Ca şi cum căsuţa de scânduri, cu brădet în jur, ar fi fost pustie.

Dar iată că într-o bună zi fetița îşi făcu apariţia în orăşel. Şi asta se întâmplă tocmai în timp ce cei trei prieteni, Ilia, Nikita şi Leoşka, elevi în clasa a şasea, jucau ţurca în mijlocul străzii. Toţi trei erau în tricouri albe şi chiloţi albaştri, cu genunchii loviţi şi juliţi, şi la prima vedere semănau foarte mult unul cu altul, pentru că erau la fel de bronzaţi şi cu nasurile la fel de cojite.

Dar, bineînţeles cu permisiunea dumneavoastră, i-am deosebit pe unul de altul imediat. Blondul Ilia era înalt, lat în spate, voinic şi cu ochi cenuşii. Nikita era scund, grăsuliu, bondoc, cu obraji bucălaţi, cu părul închis şi lucios şi cu ochi mari, căprui. Cel de-al

treilea, Leoșka, era uscăţiv, ciolănos, roşcat şi ochii lui ca nişte tainice flori galben-verzui îi luminau faţa pistruiată.

Aşadar, jucau tustrei ţurca. Lovind cu băţul capătul ascuţit al ţurcăi, Ilia îşi făcu vânt ca s-o proiecteze cât mai departe de cerc, acolo unde stătea Leoșka.

Dar ţurca, în loc să zboare, căzu în drum, alături de Ilia. Şi asta, pentru că Ilia rămăsese cu gura căscată de mirare. Ba chiar încremenise aşa de tare, încât ai fi zis că pozează unui pictor sau unui sculptor.

— Colilia! şoptiră buzele lui.

Nikita, care stătea pe iarbă, sări în picioare.

Fetiţa, subţirică, într-o rochie de un albastru intens, mergea încet pe stradă, învârtind o sacoşă de cumpărături, goală. Cosiţa ei blondă şi grea îi cădea peste umăr pe piept.

Era o fetiţă frumoasă, poate chiar deosebit de frumoasă. Când se apropie mai mult, cei trei prieteni îşi dădură seama de asta imediat. Şi mai văzură că ochii ei, la fel de intens albaştri ca şi rochia, priveau gânditori şi trişti, ca şi cum ar fi privit în gol. Ar fi trecut pe lângă ei fără să-i vadă, dacă n-ar fi oprit-o pistruiatul de Leoşka, poznaşul poznaşilor.

— Ei, Colilio! o strigă el. Vezi să nu te împiedici. Şi păşi încet spre ea, cu mâinile lui osoase şi bronzate încrucişate pe piept.

Fetiţa se opri şi genele ei dese fremătară imperceptibil, ca rămurelele fragede ale unui pui de brad.

— A, voi sunteţi, făcu ea, ca şi cum i-ar fi cunoscut de când

lumea. Noroc, vitejilor.

— Ce e? se miră Leoşka. Care viteji? Sau, poate, vrei să-ţi ard una cu ţurca.

— Ssst! Taci, roşcovane! îl repeziră ceilalţi doi, indignaţi.

— Dar ea de ce ne necăjeşte? se dezvinovăţi Leoşka, scărpinându-şi vârful nasului cojit.

— Am glumit, spuse fetiţa. De fapt, bunicul e acela care zice că sunteţi nişte viteji în chiloţi…

— Dar de unde ne ştie pe noi bunicul tău? zâmbi Ilia neîncrezător.

— Bunicul meu ştie tot, răspunse ea gravă. E vrăjitor.

Prietenii schimbară o privire între ei şi Leoşka pufni dispreţuitor:

— Ce minciună gogonată!

— Eu nu mint niciodată, replică fetiţa puţin jignită. Şi acum am să vă rog să-mi spuneţi unde se găseşte pe aici vreo băcănie, că ni s-a terminat zahărul.

— Acolo în colţ, îi arătă politicos Ilia. Dar Leoşka zâmbi veninos:

— Dacă bunicul tău e vrăjitor, atunci de ce nu-şi face singur zahăr?

Ea oftă:

— Dacă ar vrea, ar putea să facă şi zahăr. Numai că el se gândeşte la altceva. La cu totul altceva. Nici ceaiul nu şi l-ar bea seara, dacă n-aş avea eu grijă.

— Şi cam la ce se gândeşte? o iscodi Ilia.

— Asta e secret, oftă din nou fetiţa şi porni mai departe. Prietenii tăceau. Puteţi să vă închipuiţi cât erau de nedumeriţi.

— Fetiţo! strigă după ea Ilia. Cum te cheamă?

Ea întoarse capul şi răspunse scurt:

— Zabava.[1]

— Zabava? bâigui Ilia. Ce nume ciudat!

În timp ce fetiţa dispărea după colţ, bondocul şi bucălatul de Nikita, care până atunci nu suflase o vorbă, şi stătuse nemişcat de parcă ar fi fost de-a dreptul vrăjit, smuci deodată din umeri şi şopti emoționat:

— Băieţi! Asta nu poate rămâne aşa!

Ilia şi Leoşka îl priviră întrebători.

---

[1] În limba rusă cuvântul „zabava” înseamnă distracţie, desfătare. (n.t.)

— Trebuie neapărat să aflăm ce-i cu povestea asta, continuă Nikita pe un ton conspirativ.

— Dar cum? întrebară într-un glas Ilia şi Leoşka.

— Ne ducem acolo. Sărim gardul...

— Când?

— Astă-seară.

— Straşnic! exclamă Leoşka şi de mulţumire începu să-şi frece mâinile. Să nu pierdem niciun minut. Acum mergem fiecare acasă şi ne întâlnim când se întunecă. Şi neapărat, băieţi, să vă puneţi pantaloni lungi, pentru că lângă gard brazii sunt deşi ca peria şi am putea să ne zgâriem...

CAPITOLUL AL DOILEA

în care prietenii află ce se petrece dincolo de gardul verde

Când se întunecă de tot, băieţii se furişară cu băgare de seamă spre misteriosul gard. Era o noapte liniştită, fără lună. Stelele sclipeau luminoase deasupra brazilor şi Calea Laptelui străbătea rece cerul, ca un uriaş nor nedesluşit. Era zăpuşeală: mirosea a pământ cald şi reavăn.

Cei trei prieteni rămaseră multă vreme culcaţi pe covorul de ace de brad, uscate şi înţepătoare, trăgând cu urechea şi străduindu-se zadarnic să zărească ceva prin crăpăturile gardului.

— Să sărim gardul! hotărî în cele din urmă Ilia, şi se mişcă făcând să foşnească acele de brad de sub el.

— Ssst! şuieră Leoşka. Făcuse el pe grozavul în timpul zilei, dar acum simţea deodată că începe să-l părăsească curajul. Băieţi, poate că nu-i bine.

— De ce? se miră Nikita.

— Dacă sunt câini?

— Ei, asta-i! făcu Ilia. Şi scuipă un ac de brad care-i intrase în gură.

— Dacă ar fi fost vreun câine, ne simţea el până acum.

— Dar poate că e dresat. Tu sari gardul şi el – haţ!

— Ei, iaca, haţ! râse în întuneric Ilia. Parcă nu poţi să-i tragi un picior? Ptiu! Mi s-a umplut gura cu ace! Să mergem!

Şi, sărind sprinten în picioare, se agăţă, înalt cum era, de uluca cea mai de sus şi începu să se caţăre fără zgomot. Odată ajuns sus, se aşeză pe muchia gardului, lăsând să-i atârne picioarele de cealaltă parte, în grădină.

— Ce-i acolo? întrebă nerăbdător Nikita.

— Întuneric… din cauza crengilor nu se vede nimic, şopti Ilia. Ba nu, stai, uite o lumină.

— Unde? Unde?

— Departe. Abia se zăreşte.

— Dă-mi mâna, începu să se agite Nikita, şi după câteva clipe stătea gâfâind alături de Ilia.

— Băieţi, nu trebuie!… gemea plângăreţ Leoşka.

— Ia lasă-te de astea! Uite cine zicea: „Să nu pierdem niciun minut”, îi aruncă Ilia cu dispreţ şi sări de pe gard în grădină.

— Băieţi! începu să se agite Leoşka. Dar cu mine cum rămâne? Nikita, ajută-mă!…

— Nu ţipa, spuse supărat Nikita. Apucă-te de piciorul meu. Dar nu mă trage aşa de tare, că mă dai jos.

— Las’ că nu te dau, gâfâi Leoşka, căţărându-se pe uluce. Ce gard înalt!… Da’ unde-i Ilia?

— Ssst! se auzi din beznă. Veniţi încoace…

Nikita şi Leoşka săriră în grădină, scoţând exclamaţii înnăbuşite, fiindcă nimeriseră în nişte tufe de urzici.

— Şi acum încotro, Ilia? gemu Leoşka.

— Târâţi-vă drept înainte, răspunse încet Ilia, de undeva din întuneric.

— Aici sunt urzici de jur împrejur, scânci Leoşka. Vai, cum îmi arde faţa! Unde eşti, Iliuşka?

— Aici. Ssst!

În cele din urmă îl găsiră. Ilia stătea culcat pe burtă printre nişte brusturi înalţi, la vreo zece metri de cerdacul casei de scânduri geluite. Silueta sumbră a misterioasei căsuţe cu turnul ajurat de deasupra cerdacului se deosebea limpede pe fondul cerului înstelat. Toate ferestrele erau întunecate. Şi numai prin uşa abia crăpată ce da în cerdac licărea o fâşie subţire de lumină.

— Pesemne că dorm, spuse Leoşa, dar Ilia, precaut, îi dete un ghiont în coaste. În aceeaşi clipă pe masa rotundă din cerdac se

aprinse lampa, uşa se deschise larg şi în prag se ivi Zabava. Purta aceeaşi rochiţă albastră.

Într-o mână ţinea un ceainic de nichel, iar în cealaltă un suport grilat. Picături de năduşeală îi străluceau pe faţă. Puse suportul pe faţa de masă şi pe el ceainicul, apoi se aplecă peste balustradă şi, trăgând adânc aer în piept, strigă în întuneric:

— Bunicule! Ceaiul e gata! Auzi, bunicule? Ajunge cât te-ai plimbat!

— Vin, nepoţico, vin! răsună din spatele casei un glas adânc, puţin răguşit.

Îndată după aceea, de după colţul cerdacului apăru omul cu barba colilie. Zeci de fluturaşi albi, stârniţi de paşii lui, îşi luau zborul de pe straturile de flori din faţa casei şi începeau să joace prin aer ca nişte fulgi de zăpadă. Rotindu-şi unul din braţe în ritmul paşilor, bătrânul ocoli straturile şi urcă cu vioiciune scările scârțâitoare ale cerdacului. Avea o statură înaltă şi zveltă, şi fără barba aceea albă ar fi putut fi luat drept un bărbat tânăr. Cu atât mai mult cu cât şi ochii îi erau tineri – avea aceiaşi ochi senini şi albaştri ca ai nepoţicăi.

Fetiţa îl privi cu atenţie.

— Astăzi ai o privire veselă, bunicule.

— Da, nepoţico! spuse el solemn.

— Bunicule! exclamă ea uimită şi bucuroasă. Nu cumva ai…

— Da, am găsit! Am găsit în sfârşit! Şi este într-adevăr o mare vrăjitorie! Tu ştii că încă de pe vremea când nu erai pe lume, am făcut o mulţime de lucruri uluitoare, de-a dreptul magice… Şi că de fiecare dată oamenii s-au bucurat şi mi-au mulţumit, pentru că tot ce le-am dat îi ajuta să trăiască şi să fie mai puternici. Doar sunt un vrăjitor bun, nu-i aşa?

— Sigur că da, bunicule.

— Un singur lucru nu izbuteam să găsesc… Această taină nu mi-a dat pace ani la rând. Şi iată că azi, acum câteva minute, am descoperit ceea ce căutam, ceea ce visam să realizez de o viaţă întreagă.

Fetiţa se repezi bucuroasă în braţele Vrăjitorului. Apoi tăcură un timp, fiecare gândindu-se la ceea ce avea să le aducă oamenilor această descoperire.

— Şi acum să ne luăm ceaiul, spuse în cele din urmă fetiţa, autoritară.

— Am înţeles! răspunse milităreşte bunicul şi se aşeză la

masă, cu spatele la băieţii care-şi ţineau răsuflarea.

— Iar uiţi să-ţi pui zahăr în ceai, clătină din cap nepoţica.

Vrăjitorul se aplecă asupra paharului şi începu să învârtească linguriţa.

— Zabavuşka, dar de ce nu-i pofteşti la ceai şi pe musafirii noştri? întrebă el tam-nesam.

— Care musafiri?

— Cei trei voinici care stau acum culcaţi în brusturi şi nu-și mai iau ochii de la ceafa mea, răspunse vrăjitorul. Uite, vezi cum se mişcă brusturii, continuă el, fără să întoarcă capul. Staţi, vitejilor! Nu fugiţi! E inutil, portiţa e închisă, iar de sărit peste gard n-are rost să încercaţi, fiindcă s-ar putea să-mi vină chef să vă prind. Aşa că mai bine haideţi încoace să beţi un ceai.

— Veniţi, băieţi, spuse fetiţa, ospitalieră, fără să pară câtuşi de puţin mirată.

Primul se ridică Ilia, apoi îşi arătă obrazul bucălat şi sfios Nikita şi, în cele din urmă, ieşi din brusturi şi claia roşcată a lui Leoşka. Mutându-se de pe un picior pe altul, rămaseră tustrei în faţa cerdacului tăcând fâstâciți.

Vrăjitorul îi măsură din cap până-n picioare, zâmbind, apoi făcu cu ochiul.

— Înţeleg, vreţi să vă scuzaţi că aţi sărit pe furiş gardul, dar de ruşine nu vă găsiţi cuvintele, spuse el şiret. Lăsaţi, să nu mai

vorbim despre asta. Sunt sigur că aţi venit aici cu intenţii bune. Mă înşel cumva?

— Nu vă înşelaţi. Aşa este. Răspunse Leoşka. Pe cuvânt de onoare!

— Vă cred şi fără cuvânt de onoare. Voiaţi să ştiţi ce se întâmplă dincolo de acest gard şi nu v-a dat prin minte să bateţi pur şi simplu în portiţă.

Omul cu barba albă le citea gândurile într-un mod de neînţeles. Băieţilor le fusese şi înainte puţin frică. Dar acum aproape că nici nu se mai îndoiau că în faţa lor stă cel mai autentic vrăjitor.

Se auzi un clinchet de linguriţe: fetiţa turna ceaiul în pahare.

— Beţi. Băieţi, că se răceşte.

Cei trei urcară şovăind treptele cerdacului, se codiră puţin, apoi se aşezară la masă. Vrăjitorul aşteptă până ce îi văzu sorbindu-şi prima înghiţitură.

— Eu beau ceaiul numai cu zahăr şi nu pot să sufăr bomboanele, spuse el, dar Zabavei îi plac. Bănuiesc că aveţi aceleaşi gusturi. În această cupă sunt bomboane. Bomboane bune, de ciocolată! Luaţi. Curaj!

Ilia băgă o bomboană în gură şi în clipa următoare îi păru rău că luase numai una.

Continuând să-i ghicească gândurile, vrăjitorul îi spuse:

— Mai ia, viteazule! Te cheamă Ilia?

— Da, răspunse Ilia zăpăcit.

— Înseamnă că tu eşti Ilia Murometţ... spuse visător omul cu barbă albă şi pe neaşteptate se întoarse spre Leoşka.

— Iar tu eşti Alioșa, nu-i aşa?

Leoșka tresări şi se înecă.

— Da, spuse el tuşind şi se înroşi atât de tare, încât îi dispărură pistruii de pe faţă.

— Aici ai să te numeşti Aleoşa Popovici. Iac-aşa! Iar tu sper că n-ai nimic împotriva numelui de Dobrânia Nikitici[2]? se adresă el celui de-al treilea băiat.

— De acord, încuviinţă repede Nikita, sugând o bomboană şi plescăind. Numai că, de-adevăratelea, pe mine mă cheamă Nikita Dobrânin.

— Bunicului îi place să schimbe orice nume, le explică nepoata. Pe mine, de exemplu, nu mă cheamă Zabava, ci Veronika.

Vrăjitorul îi privi cu străşnicie.

— Sau te pomeneşti că nu sunteţi nişte voinici adevăraţi şi că nu puteţi săvârşi fapte vitejeşti? Deşi ştiţi foarte bine că de pe pământul nostru n-au dispărut vitejii, cum n-au dispărut nici vrăjitorii! N-au dispărut şi nu vor dispare niciodată!

— Dar noi… până acum n-am făcut încă nimic deosebit, spuse nehotărât Ilia.

— Veţi face! Veţi face negreşit! Omul cu barbă albă strânse pumnul şi lovi uşor în masă. Îţi mai aminteşti oare, Dobrânia Nikitici, cum, cu veacuri în urmă, l-ai răpus pe Zmeul Zmeilor, eliberând-o din robie pe frumoasa Zabava?

— Eu? se miră Dobrânia Nikitici şi, uitând să mai sugă bomboana, rămase cu gura căscată.

— Da, chiar tu! Şi foarte curând, bravii mei Ilia Muromeț şi Aleoşa Popovici, o să vă vină şi vouă rândul să săvârşiţi fapte eroice.

Prietenii tăceau, neștiind ce să mai creadă. Nu cumva omul cu barbă albă făcea pur şi simplu haz pe socoteala oaspeţilor săi?

— Tovarăşe Vrăjitor, zise Ilia, împingând deoparte paharul gol, vă rugăm să ne spuneţi ce vrăjitorie aţi săvârşit astăzi?

— De când aşteptam întrebarea asta! Fiindcă ştiam că, în timp ce pândeaţi în brusturi, aţi auzit ce i-am spus Zabavei. Bine, am să vă spun…

---

[2] Ilia Murometţ, Aleoşa Popovici, Dobrânia Nikitici – nume de eroi populari, (n. t.)

CAPITOLUL AL TREILEA

în care omul cu barbă dezvăluie celor trei voinici taina vrăjitoriei sale

Vrăjitorul mai tăcu puţin, dus pe gânduri. În întuneric se auzea ţârâitul greierilor. În depărtare, pe linia ferată trecea huruind un tren electric. Ecoul din pădure repeta cu insistenţă zgomotul lui, care se pierdea treptat. Un vântuleţ de noapte aduse în cerdac un miros pătrunzător de regina nopţii. Doi fluturaşi albi se învârtiră deasupra mesei, lovindu-se bezmetici de lampă.

— Vouă vă plac poveştile? întrebă el deodată.

— Da, răspunseră voinicii într-un glas.

— Ştiam eu, dădu el din cap, dar să nu credeţi că numai în poveşti se întâmplă vrăjitorii. O poveste bună nu face decât să anticipeze ceea ce se petrece mai târziu în realitate.

— Cum adică? întrebă Aleoşa Popovici şi-şi atinse cu degetul nasul cojit. Prietenii lui ştiau că făcea întotdeauna aşa când era nedumerit de ceva.

— Foarte simplu, spuse Veronika. Au fost atâtea basme cu covoare zburătoare… şi iată că acum oamenii zboară cu avioanele.

— Just, încuviinţă omul cu barbă albă. Sau amintiţi-vă de basmul acela cu mărul fermecat, care se dădea de-a dura pe farfurie şi-ţi arăta ceea ce se întâmplă undeva departe de tot.

— Televizorul! exclamă Nikita.

— Mi-am adus şi eu aminte ceva, spuse Ilia. Ivanuşka zburând cu Căluţul Cocoşat spre Lună!…

— Racheta cosmică! exclamă Nikita şi mutrişoara lui blajină se lumină de un zâmbet.

— Şi acum, voinicilor, să-mi spuneţi mie dacă toate astea nu sunt vrăjitorii? Racheta care zboară spre Venus, de pildă, e pur şi simplu o minune. Şi trebuie să recunoaşteţi că minunile astea pot fi săvârşite numai datorită unor vrăjitori, unor viteji! Acum mai credeţi când vă spun că la noi nu au dispărut niciodată vrăjitorii

şi vitejii?

— Vrăjitorii sunt savanţii, spuse Ilia. Şi dumneavoastră sunteţi de asemeni un savant.

— Crede despre mine ce vrei, spuse omul cu barbă albă, ascunzându-şi sclipirea veselă a ochilor sub genele-i stufoase, numai că eu sunt vrăjitor de-adevăratelea şi vă veţi convinge de aceasta imediat. Ce-aţi zice, de pildă, dacă v-aş duce… Şi, sculându-se de la masă, arătă cu mâna bolta înnoptată a cerului. Dacă v-aş duce pe una din aceste stele?

— Să zburăm? sări de la locul lui Ilia. Tovarăşe Vrăjitor, vă rog, să zburăm chiar acum!

— Dar unde anume? întrebă cu îndoială în glas Nikita, căruia nu-i plăcea să ia hotărâri pripite. Pe Marte sau pe Venus, treacă-meargă. Dar dacă e să mergem mai departe…

Vrăjitorul îşi coborî mâna.

— Vrei să spui că dacă e vorba de zburat mai departe de sistemul nostru solar, atunci o viaţă de om nu ajunge?

Nikita tăcea chibzuind.

— Sigur că nu ajunge, răspunse el apoi. Până la Lună racheta noastră ar zbura aproape trei zile… Căci Luna e foarte aproape! Ca să ajungem pe Marte sau pe Venus ne-ar trebui însă câteva luni. Şi doar Marte şi Venus se poate spune că sunt vecinele noastre, pentru că amândouă se învârt împreună cu Pământul în jurul aceluiaşi Soare. Ca să zbori însă din sistemul nostru solar spre alţi sori – şi Nikita clătină descurajat din cap – îţi trebuie cel puţin o sută de ani!

— Dar poţi zbura cu viteza luminii, se grăbi să spună Ilia, care visa de multă vreme cu pasiune la călătoriile interplanetare. Trei sute de mii de kilometri pe secundă! Am citit că savanţii au şi inventat asemenea rachete.

— Rachetele fotonice, îi suflă bătrânul. Da, văd că nu vă descurcaţi prea rău în Cosmos, ceea ce face cinste unor elevi de clasa a şasea. Totuşi eu cred că pentru spaţiul cosmic, trei sute de mii de kilometri pe secundă reprezintă o viteză de broască ţestoasă. Fireşte, cu o asemenea viteză poţi ajunge până la Soarele nostru în câteva minute, dar până la un altul – şi cel mai apropiat de noi este cel din constelaţia Centaurului – ar fi nevoie pentru o asemenea călătorie de patru ani încheiaţi. Patru ani dus, patru ani întors…

— Vai-vai, oftă Aleoşa. Parcă nu mă prea trage inima să zbor

spre Centaur…

— Opt ani e ceva… clătină Ilia din cap.

— Dar noi vom ajunge şi mai departe! spuse deodată Veronika.

Cei trei voinici îşi întoarseră brusc spre ea capetele mirate. Fetiţa stătea la masă, ţinându-şi bărbia în palme şi privea gânditoare la Vrăjitor.

— Nu-i aşa, bunicule?

— Aşa-i, Zabava, zâmbi el. Am de gând să vă duc departe, foarte departe…

— Nu cumva cu viteza luminii? întrebă Ilia.

— Mai repede, de o mie de ori mai repede! strigă ea.

— Nu se poate! exclamă Nikita. Trei sute de mii de kilometri pe secundă este viteza maximă cunoscută pe Pământ.

Vrăjitorul îi puse mâna pe umăr.

— Ai spus foarte bine, băiete: cunoscută pe Pământ. Dar să admitem că există o viteză de care nu ştie încă nimeni în afară de mine…

Ceilalţi tăcură. Pe drept cuvânt. Ce să mai spui, când auzi un asemenea lucru, care nu-ţi intră în cap şi pace.

Dar cu totul pe neaşteptate bunicul pufni în râs, vesel şi poznaş ca un şcolar.

— Asta înseamnă că sunt un vrăjitor… Dar să ştiţi că nici chiar vrăjitorii nu fac întotdeauna totul dintr-o dată. Am căutat ani la rând secretul spaţiului şi al timpului. Câţi metri sunt de la cerdac până la portiţă, Veronika? întrebă el deodată, spunând pentru prima oară nepoţicăi sale pe numele ei adevărat.

— Douăzeci de metri, bunicule.

— Câte secunde îţi trebuie ca să străbați această distantă?

— Cu paşi repezi, zece secunde.

— Pământenii gândesc cu noţiuni terestre. Ei raţionează astfel: douăzeci de metri până la portiţă e puţin. Dar din târguşorul nostru până la oraş – cale de şaizeci de kilometri – e mult… Sau: zece secunde e foarte puţin, dar timpul necesar Pământului ca să se rotească odată în jurul axei sale, adică douăzeci şi patru de ore, e mult. Dar ce înseamnă „puţin” sau „mult” pentru Cosmos, unde nu sunt nici portiţe, nici secunde, nici minute şi nici ore pământeşti? Îndată ce renunţăm la noţiunile noastre terestre, ne dăm seama că toate aceste socoteli despre distanţă şi timp nu folosesc la nimic. Vrăjitoria mea constă în aceea că mie nu-mi trebuie sute sau mii de ani, nu-mi trebuie nici ceasuri, şi nici

măcar a mia parte dintr-o clipă, ca să mă transport de pe Pământ în alte lumi.

— Dar asta e… începu timid Ilia.

— Poveste? întrebă repede Vrăjitorul, cu ochii scânteind. Aşa este. Din clipa când aţi sărit gardul, aţi intrat în plină poveste. Aşteptă o clipă şi deodată zâmbi blajin. Când veţi povesti ceea ce veţi vedea astăzi, se vor găsi oameni care să spună cum că toate astea sunt minciuni. Lăsaţi-i să spună. Înseamnă că ei nu ştiu să viseze!

Ilia îl privea fascinat şi în ochii lui cenuşii, larg deschişi, strălucea o asemenea încântare, încât Veronika, aruncându-i o privire întâmplătoare, se roşi fără să ştie de ce şi, dându-şi capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs sonor şi zglobiu. Cosiţa ei bălaie îi alunecă de pe umăr pe spate, ca un şarpe.

Dar Ilia nu acordă fetiței nicio atenție.

— Acum ştiu, vorbi el cu convingere, trăgându-se distrat de moţul său decolorat de soarele verii, dumneavoastră sunteţi specialist în zboruri de tot felul.

— Da, spuse Vrăjitorul. Astăzi am dăruit oamenilor un Gând-avion. Vreţi să-l vedeţi?

— Sigur! Unde e? întrebă timid Aleoşa.

— Iată-l! Vrăjitorul întinse mâna şi deodată izbucni o lumină orbitoare.

Băieţii săriră de la locurile lor. Cerdacul unde abia îşi luaseră ceaiul dispăruse…

CAPITOLUL AL PATRULEA

în care eroii acestei povestiri nimeresc pe o planetă necunoscută

Se aflau într-o încăpere mică, pătrată, cu pereţi aurii, strălucitori, care iradiau o lumină egală, plăcută. Nici ferestre, nici uşi! Drept mobilă – doar câteva fotolii moi. Pe unul din pereţi era fixat un panou cu o mulţime de butoane albe, iar deasupra lui atârna un planisfer ceresc.

— Staţi jos, le spuse ferm Vrăjitorul.

Băieţii se aşezară în fotolii.

— Dar încotro zburăm? întrebă alarmat Nikita.

— Poate că era mai bine să nu fi plecat, scânci încetişor Aleoşa.

— Taci, roşcovane, şopti Ilia.

— Suntem în drum spre una din cele mai îndepărtate constelaţii, le explică Veronika. Aşa-i, bunicule?

— Aşa e, încuviinţă Vrăjitorul. Acum, prieteni, mergem cu viteza gândului, sau dacă vreţi, cu aceea a visului.

— Vă rog, tovarăşe Vrăjitor, nu prea departe, stărui Aleoşa. Să mergem mai bine pe Venus sau pe Marte…

— Ce haz ar mai avea atunci aventura noastră? ridică din umeri Vrăjitorul. Să ajungi pe Marte sau pe Venus e azi la îndemâna oricui, graţie rachetelor pe care oamenii au învăţat acum să le construiască.

— Băieţi, mergem într-o constelaţie care poartă numele meu, spuse fetiţa şi se înroşi. Prima călătorie în Cosmos bunicul a vrut să mi-o închine mie. Această constelaţie se numeşte Părul Veronikăi.

— Aţi auzit? spuse emoţionat Vrăjitorul şi arătă cu degetul spre harta stelară. Iat-o: o mică constelaţie din cerul nostru septentrional. Vedeţi, e aşezată între constelaţiile Boarul, Fecioara, Leul şi Câinii de vânătoare. Aici e polul nord al Galacticei. Această constelaţie e aşa de departe, încât pare foarte palidă şi de-abia o zărim de pe Pământ. Dar între ele, în

constelaţia Părul Veronikăi, sunt zeci de sori de foc în mişcare. Iată, spre unul din ei – spre acest punct minuscul – ne îndreptăm noi acum!

— Dar vom pieri! exclamă Aleoşa.

— De ce? îl privi nedumerit Vrăjitorul.

— Pentru că pe nicio stea nu se poate trăi! Ne vom face scrum! strigă iar Aleoşa.

Sunetele glasului lui umplură până la refuz mica încăpere pătrată, părând că ricoşează pe pereţii ei luminescenţi.

— Te rog, nu vorbi aşa tare, se strâmbă Vrăjitorul. Am spus că mergem spre unul din sorii constelaţiei, dar nu chiar spre Soare. Multe stele au planetele lor, la fel cu Soarele nostru. Dar nimeni n-a văzut încă la niciun telescop planetele celorlalte sisteme solare. Totuşi ele există. Pe una din ele vom ateriza noi chiar acum.

Vrăjitorul îşi apropie fotoliul de panoul cu butoane albe şi căzu pe gânduri. Apoi, deodată, ridică mâinile, şi degetele sale începură să alerge repede pe butoane. Acestea începură să bâzâie încetişor, umplând camera de murmur. În cele din urmă bătrânul îşi lăsă încet mâinile în jos, ca şi cum ar fi obosit.

— Zabava, spuse el cu voce scăzută, cât e ceasul?

Ea se uită la cesulețul de mână.

— Zece seara, bunicule…

— Vezi ultimul buton de pe panou?

— Da, bunicule.

— Trebuie să fie apăsat o ultimă dată… fie ca această cinste să-ţi revină tie!

Ea făcu un pas spre panou şi apăsă pe buton.

Gând-avionul abia, abia tresări. De altfel se poate ca aceasta să li se fi părut doar călătorilor din pricina emoţiei.

— Gata, spuse solemn Vrăjitorul.

— Cum adică „gata”? întrebă în şoaptă Ilia, umezindu-şi cu vârful limbii buzele uscate.

Vrăjitorul se ridică din fotoliu. Faţa lui era liniştită şi palidă.

— Dragii mei, am ajuns în constelaţia Părul Veronikăi. Ne aflăm pe unul din sistemele solare ale acestei constelaţii, pe o planetă a cărei existenţă nici nu e bănuită pe Pământ.

— Dar pe această planetă este aer? întrebă îngrijorat Aleoşa.

— Am verificat… Este. Zabava, cât e ceasul?

— Ca adineaori, zece, bunicule… Ba nu: acum e zece şi un

minut.

— Înseamnă că de un minut ne aflăm pe această planetă străină.

CAPITOLUL AL CINCILEA

în care sunt relatate primele aventuri ale cosmonauţilor

Pereţii Gând-avionului se dădură în lături şi prin deschizătură văzură că afară era întuneric. O beznă de nepătruns, în care adia mireasma caldă şi persistentă a unor flori ciudate.

Poate că Vrăjitorul glumise; poate că se mai aflau încă şi acum în cerdacul micului orăşel de vilegiatură. Nu cumva florile de pe straturile din faţa casei erau cele care îmbălsămau astfel aerul cu parfumul lor?

Nu: era un parfum prea puternic, necunoscut.

— Ce tare miroase a miere! spuse fetiţa.

Vrăjitorul păşi în întuneric, şi după el, grăbindu-se şi îmbulzindu-se la ieşire, se repeziră şi ceilalţi. Întunericul dens şi cald îi învălui din toate părţile.

Gând-avionul care pe dinafară arăta rotund, ca o uriaşă portocală aurie, stătea în iarba deasă şi înaltă. Era o iarbă deosebit de crescută, care le ajungea băieţilor până la brâu. Ochii cosmonauţilor începură să se deprindă cu întunericul, şi în lumina slabă care venea de la globul auriu din care abia ieşiseră, văzură că iarba avea o culoare trandafirie. La pipăit era lipicioasă şi moale şi mirosea puternic a miere. Adierile unui vânt călduţ o făceau să unduiască uşor.

Deasupra capetelor lor, cerul sclipea cu focurile a sute de mii de stele. Şi ce stele! Constelaţii necunoscute, ciorchini întregi, pâlpâind de parcă ar fi fost vii, tremurând, licărind, strălucind ca nişte flori albastre, galbene, roşii.

Toţi tăceau, izbiţi de priveliştea aceea nemaivăzută.

— Ce minunat el şopti Veronika. Dar unde e Pământul nostru, bunicule?

— Pământul? Cum îţi închipui, fetiţo, că de aici se poate vedea Pământul? Mai uşor ţi-ar fi să deosebeşti un fir de praf într-un nor. În schimb am să vă arăt Soarele nostru…

— Unde? Unde?

— Iată-l acolo, în constelaţia aceea mică care abia se zăreşte, steluţa aceea galbenă…

— Nu văd…

— Da, e greu de zărit. Undeva acolo, în jurul lui, îşi urmează veşnica lor rotaţie Pământul, Venus, Jupiter, Marte şi celelalte planete ale noastre.

— Vai, ce departe e!

— Departe? Nu-i cuvântul potrivit, nepoţico! în limba oamenilor nu există un termen ca să desemneze distanţa care ne desparte acum de sistemul nostru solar.

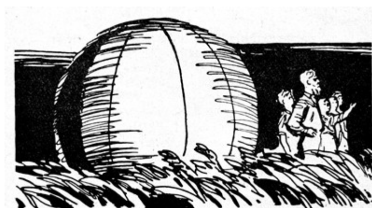
— Drept să vă spun, mie mi-e cam frică, şopti Aleoşa.

— Nu vă temeţi, prieteni: doar îl aveţi cu voi pe Vrăjitorul cel bun.

Între timp, întunericul prinse a se destrăma şi în depărtare apăru conturul nelămurit al unor munţi stâncoşi. Blocuri masive de piatră şi piscuri ascuţite se ridicau pe planeta necunoscută, înalte şi ameninţătoare. Deasupra lor, cerul pălea treptat, stelele se stingeau, se topeau văzând cu ochii şi dispăreau.

Vântul se oprise. În penumbra lăptoasă se vedea întreaga întindere din jurul Gând-avionului. Era o vale largă, năpădită toată de iarbă înaltă, trandafirie. În stânga, aproape de linia orizontului, se zărea fâşia întunecată a unei păduri ce se întindea de-a lungul stâncilor şi se pierdea undeva la poalele munţilor. În dreapta, valea se adâncea treptat şi de bună seamă că sfârşea printr-o râpă, la marginea vreunui râu, fiindcă se auzea dintr-acolo un murmur şi un clipocit depărtat de apă. Cu toate acestea, îţi era cu neputinţă să vezi ce se petrecea acolo jos, deoarece o imensă pânză de ceaţă albă, ruptă parcă dintr-un nor zdrenţuit şi scămoşat, acoperise toată partea aceea.

Cosmonauţii stăteau nemişcaţi, privind vrăjiţi cum răsărea dimineaţa pe planeta aceea încă necunoscută. Şi iată că în iarba trandafirie, o păsărică nevăzută începu să fluiere subţirel şi sacadat: fiu-fiu, fiu-fiu… Nu departe îi răspunse alta, apoi alta şi alta… Dar poate că nu erau păsări care fluierau, ci animale?!

— Priviţi, priviţi! strigă deodată Aleoșa speriat.

Din ceaţă, se iviră una după alta nişte imense umbre înaripate. Păreau să fie cel puţin zece. Veronika tresări:

— Vai! Ce păsări ciudate!

— Parcă ar fi lilieci! spuse şovăitor Ilia.

— Ei, lilieci! protestă Nikita. Unde ai mai văzut lilieci cu aripi de zece metri?

Monştri înaripaţi, cu cozi lungi, zburau pe deasupra cosmonauţilor, scoţând ţipete stridente. Acum li se puteau vedea bine trupurile negre şi prelungi, labele scurte şi capetele mari şi lunguieţe, cu ochi mici şi rotunzi. Băteau uşor şi fără zgomot din aripile lor palmate.

Unul din monştri, ieşind din cârd, făcu un cerc lin şi, deschizându-şi botul, începu să piuie subţire.

— Parcă ai freca un cuţit de marginea tigăii, zâmbi Ilia.

În botul monstrului luciră nişte dinţi albi şi ascuţiţi ca acele.

— S-ar părea că sunt pterozauri, spuse Vrăjitorul, cu toate că mi-i închipuiam puţin altfel… De fapt sunt nişte şopârle zburătoare. Da, da, nişte uriaşe şopârle zburătoare! Făpturi

asemănătoare au trăit pe Pământ în perioada jurasică…

Pterozaurul plană din ce în ce mai aproape de ei, ţinându-şi întinse aripile palmate. În cele din urmă, cu un croncănit nemulţumit, îşi luă zborul înapoi spre cârd, şi curând dispărură cu toţii dincolo de pădure.

— Oare sunt periculoşi? întrebă Aleoşa, venindu-şi în sfârşit în fire şi mişcându-şi umerii zgribuliţi.

— Parcă poţi să ştii! răspunse Vrăjitorul, mângâindu-şi gânditor barba albă. Chiar şi vrăjitorii nu pricep întotdeauna totul dintr-o dată, mai ales dacă se află pe o planetă străină…

Deasupra munţilor îndepărtaţi cerul trecea acum de la trandafiriu la roşu, şi curând se făcu purpuriu. Pe neaşteptate, culmile stâncoase începură să sclipească orbitor.

— Zăpadă, zăpadă! strigă uluită Veronika. Pe munţi e zăpadă!

În ochii ei larg deschişi se răsfrângeau piscurile strălucitoare, în văi se aşternură umbrele prelungi ale munţilor. Şi deodată în lumina deplină a zilei, călătorii văzură că tot ceea ce creştea pe această planetă avea o extraordinară culoare trandafirie! Trandafirie era şi iarba… Şi ciudaţii copaci din pădure… Jos de tot, în prăpastie, dincolo de norul de ceaţă, un delicat văl trandafiriu acoperea locurile nedesluşite aflate de partea cealaltă a râului: pesemne că şi acolo se întindea tot o pădure trandafirie.

— Asta e absolut… absolut de necrezut! exclamă Ilia, desfăcându-şi braţele. Pe cuvânt de onoare, asta nu se poate să existe!

— Nu-ţi arunca în vânt cuvântul de onoare! îl dojeni Vrăjitorul. Doar vezi totul cu propriii tăi ochi.

— Cum să vă spun… se fâstâci băiatul. Noi am învăţat la şcoală că în fiecare planetă există clorofilă, care în mod obligatoriu se înverzeşte sub acţiunea razelor de lumină. Ceea ce nu-i greu de înţeles: plantele respiră bioxid de carbon şi sub influenţa clorofilei îl descompun şi elimină oxigenul. În felul acesta ele asigură viaţa tuturor vieţuitoarelor… Căci. fără oxigen nu s-ar putea trăi.

— Într-adevăr, fără oxigen viaţa nu e posibilă, mormăi Vrăjitorul, dar cine ţi-a spus ţie că plantele acestea de aici nu respiră şi ele bioxid de carbon, şi nu expiră oxigen?

— Dar sunt trandafirii! înseamnă că n-au clorofilă!

— Asta nu se ştie încă. Există şi pe pământul nostru plante trandafirii, ba chiar roşii, care conţin clorofilă. Ai auzit de algele

roşii? O întreagă familie de alge. Se vede că n-ai ascultat cu atenţie explicaţia profesorului… în treacăt fie zis, din algele roşii se obţine iodul. Dar până acum savanţii n-au lămurit încă originea lor. Se ştie doar că algele au fost primele noastre plante, dar nu se ştie ce culoare aveau. Eu cred că erau roşii! Algele au o admirabilă facultate de adaptare la diferitele condiţii de mediu. Ele pot trăi şi în mare, la adâncimi considerabile, şi pe uscat! Aceste vestigii ale unei lumi antediluviene ne amintesc mereu de tinerețea ei.

— Bunicule! îl întrerupse Veronica. Dacă e aşa cum spui tu, înseamnă că această planetă trandafirie e foarte tânără?

— Ce isteaţă eşti! se bucură Vrăjitorul. De bună seamă că aşa e.

Între timp, de după crestele înzăpezite un mănunchi de raze orbitoare începu să scapere, şi soarele, un soare neştiut, necunoscut, dar aidoma celui cu care se obişnuiseră pe Pământ, începu să strălucească vesel deasupra planetei, aruncând raze de foc.

— E minunat! şopti Veronika emoţionată.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

în care Veronika şi Aleoşa sunt în primejdie de moarte

— Şi acum, spuse Vrăjitorul, Ilia Muromeţ, Dobrânia Nikitici şi cu mine mergem să vedem ce se întâmplă acolo jos în râpă, iar Zabava şi Aleoşa Popovici rămân să păzească Gând-avionul.

— Bunicule! se bosumflă fetița. Vreau să vin şi eu cu voi.

El clătină din cap.

— Nu, drăguţo, nu se poate să lăsăm Gând-avionul singur. Nu se ştie ce se poate întâmplă… Sper că n-o să-ţi fie frică şi nici n-o să te plictiseşti: doar cu tine rămâne un apărător neînfricat! Şi apucând între degete nasul cojit al lui Aleoşa, trase de el. Să mergem, voinicilor!

Porniră cu paşi hotărâţi prin iarba foşnitoare şi curând-curând se făcură nevăzuţi în râpă.

— Ştii ce, Aleoşa? spuse fetiţa. Cu globul nostru n-are ce să se întâmple dacă ne depărtăm puţin.

— Dar unde vrei să mergi? întrebă băieţelul alarmat.

— Nu departe… numai până la pădurea de colo, să vedem ce fel de copaci cresc în ea. Uite, de jur-împrejur e câmp neted, aşa că nici n-o să ne luăm ochii de la Gând-avion.

— Bine… Dacă vrei tu… se învoi el fără prea mare tragere de inimă.

Fetiţa o luă înainte. Fluturi imenşi, cu aripile la fel de trandafirii ca şi iarba, îşi luau zborul stârniţi de paşii lor, apoi se aşezau la loc făcându-se nevăzuţi.

Fiu-fiu, fin-fiu… fluierau ici şi colo păsări necunoscute.

Câteva libelule, mari ca nişte porumbei, începură să se rotească deasupra Veronikăi şi a lui Aleoşa.

— Aoleu, înţeapă! strigă el deodată, dându-şi o palmă peste ceafă şi omorând una din acele insecte ciudate. Ptiu, ce moale şi scârboasă e! Cred că sunt mai degrabă ţânţari decât libelule.

Fetiţa nu răspunse. Continua să păşească fără grabă, privind înainte cu atenţie şi dând la o parte iarba cu mâinile. Tulpinele grase, mustind de sevă, cu pămătufuri stufoase în vârf, foşneau, se frângeau şi trosneau sub picioarele lor. Polenul trandafiriu, cu miros de miere, le vopsea mâinile. În curând părul, genele şi sprâncenele Veronikăi deveniră şi ele trandafirii.

Dar soarele se înălţa tot mai sus pe cer, la fel de senin şi de albastru ca şi cel de pe Pământ. Începea să fie cald.

— Să ne întoarcem, propuse băiatul. Mi-e sete.

— O să ne odihnim puţin în pădure. Vrei? Uite de aici se vede bine Gând-avionul, şi în jurul lui nu-i ţipenie…

Se apropiau de pădure. Acum, când ochii lor se obişnuiseră cu culoarea trandafirie care copleşea toată această lume ciudată, pădurea li se păru deosebit de stranie. Se înălţa înaintea lor, dreaptă, deasă şi neclintită ca un zid, semănând prea puţin cu o pădure pământească, deşi copacii ei aduceau mai degrabă cu nişte ferigi uriaşe. Dar în adâncul acestei păduri trandafirii era la fel de întuneric ca şi pe Pământ şi din desişurile ei tainice adia o răcoare umedă şi plăcută.

— Ce bine e ai-ici! fredonă vesel fetiţa. Hai să alergăm! Prinde-mă, Aleoşa!

El se opri şi mormăi nemulţumit:

— Ajunge! Nu merg mai departe.

— Încă puţin! Numai puţin.

Rochiţa albastră se ivea ici şi colo printre trunchiurile giganticelor ferigi. Acestea aveau tulpina noduroasă şi mai curând cafenie decât trandafirie. Un muşchi moale şi la fel de cafeniu acoperea solul, înnăbuşind zgomotul paşilor. Crengile, cu nenumăratele lor ramificaţii, se îmbinau sus, la mari înălţimi, şi prin golurile dintre ele lumina soarelui cădea din loc în loc în coloane transparente, aurii.

— Veronika! strigă Aleoşa. Nu merg mai departe! Unde eşti? Nu te văd!

— Sunt aici! răspunse ea de departe. Am dat peste o poiană plină de flori!… Mă auzi, Aleoşa? Sunt aşa frumoase şi miros atât de plăcut!…

Aleoşa se călăuzi după glasul ei şi, ajungând la marginea poienii, se opri uimit. Fetiţa stătea în mijlocul luminişului, înconjurată de flori înalte cu petalele de un roşu aprins. Un parfum dulceag şi pătrunzător umplea tot văzduhul.

— Sunt elastice de parcă ar fi de cauciuc! strigă ea, rupând cu mare greutate o floare şi îngropându-şi faţa în ea. Nu-i aşa că seamănă cu o lalea?

Dar Aleoşa nu mai apucă să-i răspundă, fiindcă Veronika scoase deodată un ţipăt şi se prăbuşi.

— Ce-i cu tine? strigă Aleoşa, repezindu-se la ea. Dar fetiţa zăcea pe jos fără mişcare…

— Veronika, Zabava… gemu el năucit şi, neştiind ce să facă, începu să plângă.

În jurul lui, florile purpurii continuau să stea neclintite, revărsând din gingaşele lor potire o aromă îmbătătoare, caldă. Deodată băiatul simţi că îl cuprinde ameţeala…

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

în care Vrăjitorul şi cei doi viteji fac o neaşteptată descoperire

Între timp, Vrăjitorul, Ilia şi Nikita coborau coasta unui deal, biciuiţi de aceeaşi iarbă deasă şi trandafirie. Deasupra apei care bolborosea jos, în râpă, continua să plutească o ceaţă albă şi deasă, care, pe măsură ce înaintau, îi învăluia din ce în ce mai caldă şi mai umedă.

— Apucaţi-vă de mâini, prieteni, ca să nu ne rătăcim. Prin ceaţă, glasul Vrăjitorului suna înnăbuşit, ca de sub pământ. Ia staţi: mi se pare mie că asta nu e ceaţă, ci cel mai obişnuit abur… Da… Nu mai încape îndoială!

Făcură încă vreo zece paşi şi se opriră lângă o stâncă de sub care ţâşnea un şuvoi puternic de apă care se prefăcea într-un torent limpede. Vântul ridica rotocoalele de aburi şi le purta sus, pe deal.

La picioarele lor apa clocotea cu un zgomot atât de asurzitor încât fură nevoiţi să strige, ca să se audă unul pe altul. Mai întâi Vrăjitorul, apoi băieţii băgară mâinile în apă. Era clocotită şi atât de limpede, încât chiar şi prin ochiurile şi vârtejurile ei se vedea fundul pietros.

Cosmonauţii mergeau încet pe malul stâncos al torentului. Dar când rotocoalele de abur se împrăştiară, văzură că izvorul cel fierbinte dădea naştere unui râu care curgea larg la vale. Din loc în loc se zăreau insuliţe mici cu o bogată vegetaţie trandafirie. Două păsări maxi, speriate de apariţia lor, se ridicară în zbor din tufişuri, şi cu ţipete guturale dispărură în ceaţă. Fără îndoială, ţipătul lor neliniştit fu ca un semnal de alarmă pentru tovarăşele lor, fiindcă din toate părţile se ridicară în văzduh sute de păsări, care, ca un imens nor întunecat, acoperiră într-o clipă tot cerul. Zgomotul aripilor lor semăna cu unul din acele uragane care pornesc pe neaşteptate şi se potolesc la fel de brusc cum au început.

Dar se vede că acest uragan mai deranjase şi o altă vietate,

venită acolo la adăpost şi care aţipise pesemne în apa caldă, fiindcă în mijlocul râului începu să se mişte greoi ceva negru, nedesluşit. Apoi pământenii văzură lungindu-se deasupra apei un gât ca de şarpe, gros, şi cu un cap mic cât pumnul. Capul roti fără grabă nişte ochi mici, întâi spre dreapta, apoi spre stânga şi abia după aceea deasupra apei se ivi o coşcogeamite matahală cenuşie.

Cei doi viteji se speriară şi se strânseră repede în jurul Vrăjitorului, dar acesta începu să râdă şi să-şi frece mâinile.

— Un brontozaur! exclamă el vesel ca un copil. Pe barba mea, ce specie superbă! Gândiţi-vă, această reptilă ierbivoră cântăreşte nu mai puţin de patruzeci de tone! Mititica! E un exemplar minunat! Nu vă fie frică, voinicilor! Acest animal e fioros numai ca înfăţişare, dar e blând ca un iepuraş... Şi unde mai pui că nu mănâncă niciun fel de carne!

Târându-se încet prin apă, brontozaurul ieşi pe mal şi se scutură cu zgomot. Greoaie, coada lui lungă de câţiva metri plesni de câteva ori apa, stârnind o cascadă de stropi. Întinzându-şi apoi grumazul la fel de lung, namila privi fără grabă în jurul ei. După aceea, îşi încovoie liniştit gâtul, deschise botul, care semăna cu al unui şarpe, şi smulse cu zgomot un smoc de iarbă trandafirie. Apoi grumazul i se ridică din nou în sus şi începu să rumege sonor şi tacticos, cu ochii ei mici pe jumătate ascunşi sub pleoapele leneşe, cenuşii.

Dar deodată încremeni. Ai fi zis că încetase chiar sa mai respire. Iarba nemestecată îi căzu din bot pe nisip. Din apropiere, din hăţişul trandafiriu, răsunară nişte urlete înspăimântătoare. În aceeaşi clipă, în ciuda înfăţişării lui stângace, brontozaurul se răsuci cu o repeziciune de care nu părea în stare, dar nu ca să o ia la goană: rămase locului, legănându-şi grumazul lung, cu ochii scăpărând de înverşunare, în timp ce gâtlejul lui slobozea ţipete războinice, puternice ca nişte tunete. Ar fi fost greu de spus cu ce aduceau mai mult: cu răgetul unui leu sau cu mugetul înfuriat al unui taur, dar erau atât de îngrozitoare, încât băieţii, speriaţi, se lipiră din nou de Vrăjitor.

Brontozaurul începu să lovească pământul cu coada, gata de luptă.

Se scurse o secundă, două. Şi iată că din tufişuri se ivi un bot hidos, rânjit, cu o limbă lungă, bifurcată, care ţâşnea mereu ca un fulger, printre şirurile de colţi ascuţiţi. Mai trecură câteva

secunde şi pe nisip apăru, târându-se, un fel de şopârlă sau de crocodil, mare cât un elefant şi cu patru labe uriaşe. Monstrul acesta era puţin mai mic decât celălalt, dar după felul în care se pregătea de luptă, lipindu-şi burta de nisip, gata-gata să se năpustească, şi după îndârjirea cu care îşi încorda spinarea acoperită cu o carapace aurie, de os, se vedea că brontozaurul are în faţă un duşman periculos.

— Asta ce-o mai fi? mormăi Vrăjitorul. Cumva un dinocefal? Tot ce se poate. Dacă mă gândesc bine, e sigur un dinocefal şi încă unul dintre cei mai fioroşi, aşa că acum, dragii mei, vom asista la o încăierare nemaivăzută încă de ochi omenesc.

Deodată dinocefalul se repezi la atac. Dar în aceeaşi clipă brontozaurul îşi mişcă coada; se auzi o bubuitură ca de tun şi colosul blindat zbură cât colo şi căzu pe spate.

Băieţii ţipară de spaimă şi de mirare.

Şi totuşi, dinocefalul era înzestrat cu o rezistenţă uriaşă, căci aproape pe loc se ridică pe labe şi făcu un salt. Dar din nou fu răsturnat. De câteva ori la rând se năpusti asupra adversarului său, care de fiecare dată îl lovea cu coada lui năprasnică, dar tot mai slab. Până ce coada brontozaurului, grea de câteva tone, şuieră în gol şi căzu pe mal, de unde se ridicară trombe de nisip şi de argilă roşie.

Atâta aştepta dinocefalul, ca să atace din nou. Cei doi giganţi se încleştară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, împroşcându-i pe cosmonauţii, încremeniţi, cu apă şi bulgări de lut. Sub picioarele lor solul se zguduia, şi undeva departe, dincolo de râu, ecoul repeta urletele lor sălbatice. În cele din urmă fălcile enorme ale dinocefalului apucară grumazul lung al brontozaurului. Se auzi un trosnet şi un şuvoi de sânge roşu ţâşni cu putere în văzduh.

Brontozaurul horcăi puţin, apoi amuţi, răpus.

Dinocefalul rămase prăbuşit peste leşul mătăhălos al adversarului său; se odihnea cu ochii închişi, gâfâind, în timp ce sângele brontozaurului se scurgea gâlgâind. Într-un târziu deschise ochii, se ridică pe labele dinainte şi începu să smulgă cu dinţii din carnea brontozaurului. Avea maxilarele căptuşite cu dinţi ascuţiţi ca briciul, care rupeau cu uşurinţă hălci uriaşe de carne. Înghiţea cu lăcomie, pe nemestecate, scuturându-şi capul cuirasat şi râgâind mulţumit. Un colos sfâşia alt colos… Era un spectacol de-a dreptul scârbos.

— Eu nu pot… să văd aşa ceva, şopti Nikita. Hai să plecăm de aici, vă rog…

Vrăjitorul nu avu timp să-i răspundă, pentru că pe neaşteptate dinocefalul se opri din mestecat şi-şi aţinti asupra lor ochii săi roşii şi tulburi.

Nu se grăbea să atace. Poate că era mirat de apariţia acestor fiinţe nemaivăzute; sau poate că în el se trezise acel fior involuntar, pe care îl simţiseră cândva pe Pământ animalele la apariţia acelei fiinţe superioare – Omul.

Cosmonauţii încremeniseră. Trecură câteva secunde, fără ca dinocefalul să-şi ia de la ei ochii rotunzi şi injectaţi.

Deodată căscă botul, îşi repezi afară limba bifurcată şi scoase un hârâit răguşit.

Legănându-se pe labele-i scurte, se depărta de trupul brontozaurului, îşi lipi burta de nisip şi hârâi din nou.

— Să fugim! ţipă Nikita şi se trase îndărăt.

Dinocefalul se repezi spre ei. Dar în aceeaşi clipă se petrecu un lucru cu totul de neînţeles: uriaşa reptilă făcu o tumbă prin aer şi căzu greoaie pe spate, trosnind asurzitor pe pietre cu carapacea ei vârtoasă. Coada i se zbătu de câteva ori, convulsiv, apoi înţepeni. Murise.

— Asta… dumneavoastră aţi făcut-o? întrebă Ilia, galben la faţă, dar începând să-şi vină în fire.

— Nu, nu eu, clătină încet din cap Vrăjitorul şi se apropie nedumerit de hoitul dihaniei.

— Atunci, cine?

— Nu ştiu, nu ştiu nici eu, răspunse bătrânul, ridicând din umeri. Am impresia că dinocefalul a fost ucis de un curent electric sau… sau poate de sunete ultrascurte… Nu înţeleg… Se petrec pe această planetă lucruri ciudate… extraordinare. Nu credeam că…

Dar nu apucă să-şi isprăvească fraza, că tufişurile trandafirii se mişcară foşnind şi pe mal îşi făcură apariţia patru oameni. Erau oameni şi nu altceva, fiindcă stăteau în două picioare. În mâini aveau nişte ţevi scurte argintii cu o mulţime de clape întunecate, iar în loc de haine purtau un fel de salopete galbene şi subţiri, care le mulau, din cap până-n picioare, trupurile zvelte. Se opriră la câţiva metri de cosmonauţi şi-şi îndreptară ţevile spre ei. Chipurile nu li se puteau vedea din pricina măştilor galbene, doar prin deschizătura îngustă din dreptul frunţii li se zăreau sclipind ochii atenţi şi curioşi.

— Acum nu mai înţeleg nimic! spuse încet Vrăjitorul. Pe această tânără planetă unde, ţinând seama de cele ce am văzut, viaţa nu pare a fi apărut prea de mult, n-ar fi trebuit să existe încă fiinţe cugetătoare! Of, sunt un prost bătrân! Trebuie să mi se ia îndărăt titlul de Vrăjitor!

Auzindu-i glasul, oamenii în salopete galbene începură să se agite. Unul dintre ei, care se afla mai în faţă, spuse cu o voce guturală, dar melodioasă:

— *Sino tau?*

Din felul în care rostise aceste vorbe se vedea că era o întrebare. Vrăjitorul ridică mâinile şi zâmbi paşnic.

— Regret foarte mult, dar mi-e cu neputinţă să vă răspund.

Omul în galben repetă:

— *Sino tau?*

— Nu, nu, mai bine nu ne întrebaţi, continuă să zâmbească Vrăjitorul. Dacă însă pornim cu toţii spre Gând-avionul nostru, unde am o cutiuţă universal-traducătoare, voi putea înţelege cuvintele voastre şi vă voi lămuri cine suntem. Şi, cu un gest, îi invită pe necunoscuţi să-l urmeze spre colină.

— *Toto!* strigă aspru omul în galben.

— Aha, înţeleg! făcu Vrăjitorul. Probabil că „toto” înseamnă „nu e voie”. Aşa că, voinicilor, suntem prizonieri. Dar în cazul acesta, stimabile, îngăduie cel puţin unuia dintre băieţi să tragă o fugă să-mi aducă cutiuţa.

Îl indică cu degetul pe Nikita, apoi arătă din nou colina.

De astă dată, necunoscuţii părură să-l fi înţeles pe Vrăjitor. Se sfătuiră puţin între ei cu vocile lor guturale, apoi cel din faţă îl desemnă cu mâna pe băiat.

— *Ridu!*

— *Ridu!* repetă şi Vrăjitorul. Fugi, Nikita, altfel, pe barba mea, e vai de noi… Cutiuţa e în Gând-avion, sub fotoliul meu…

Nikita începu să alerge din toate puterile, ca să-şi îndeplinească misiunea.

CAPITOLUL AL OPTULEA

în care Nikita dă ajutor
Veronikăi şi lui Aleoşa

În timp ce se apropia gâfâind de Gând-avion, Nikita văzu, înainte de orice, că Veronika şi Aleoşa dispăruseră. La început crezu că se ascunseseră în iarbă.

— Nu vă mai prostiţi! spuse el tare, ştergându-şi cu mâneca sudoarea de pe faţă. Nu-i timp de glume acum! Hei! Unde sunteţi?

Dar nu-i răspunse nimeni. Numai în iarba trandafirie care foşnea necontenit în bătaia vântului fluierau sonor nişte vieţuitoare nevăzute.

Băiatul se uită neliniştit în jur, apoi aruncă o privire şi în Gând-avion. Înăuntru dogorea şi nu se vedea ţipenie de om.

— Aleoşa! Zabava! începu el să strige din răsputeri. Unde sunteţi? Şi abia atunci văzu în iarba moale şi fragilă urme care duceau spre pădure.

„Halal paznici!” gândi el şi, fără să mai stea pe gânduri, o luă la fugă pe urmele lor, stârnind roiuri de fluturi şi libelule trandafirii.

Nu se opri decât odată ajuns în pădure, la umbra uriaşelor ferigi. Paşii tovarăşilor lui se pierdeau pe muşchiul moale.

— Prie-e-eteni! strigă desperat Nikita, rupând înspăimântătoarea linişte din jur.

— E-eteni! îi răspunse ecoul.

— Unde sunteţi?

— E-e-ţi? îi răspunse iar pădurea, în a cărei tainică întunecime pătrundeau stâlpi străvezii de lumină albă.

Băiatul se sprijini de o ferigă înaltă şi izbucni într-un plâns cu sughiţuri. În clipa în care credea că nu-şi va mai găsi niciodată prietenii în mijlocul acestui codru străin şi ostil, i se păru că aude un suspin înnăbuşit. Poticnindu-se în rădăcinile încâlcite ale ferigilor, se duse glonţ spre locul de unde veneau acele sunete. Într-o poiană, plină cu uriaşe lalele roşii, dădu, cu multă greutate,

peste Veronika şi Aleoşa. Zăceau întinşi, palizi şi nemişcaţi, printre florile ce păreau că-şi înclină gingaş spre ei corolele învoalte.

— Prieteni… spuse Nikita cu glas tremurător.

Aleoşa deschise ochii şi şopti:

— Nu respira… florile emană un fel de gaz, şi închise ochii, sfârşit.

Nikita înţelese. Silindu-se să nu respire, o luă în grabă pe fetiţă şi o duse deoparte, la umbra ferigilor, unde o culcă pe muşchi. Lipsa de aer îl înnăbuşea. Îşi şterse fruntea năduşită, trase adânc în piept aer curat şi se repezi din nou în mijlocul florilor. Luându-şi în braţe prietenul, îl târî cu ultimele lui puteri până la ferigi şi se prăbuşi alături de el pe covorul de muşchi.

Rămaseră culcaţi multă vreme, tăcuţi şi fără vlagă. Într-un târziu un sunet neînţeles ajunse la urechile lui Nikita. I se păru că cineva îşi trage piciorul dintr-un noroi gros şi cleios.

Pff-ştoc – se auzea din ce în ce mai aproape. Apoi urma o scurtă tăcere. Şi din nou – pff-ştoc…

Deschise ochii şi văzu la câţiva paşi o floare înaltă cu petale roşii.

Rădăcinile de-un roşu închis ale florii, ieşite la suprafaţă, se strângeau, ca cele mai obişnuite omizi, şi se târau! Se târau fără oprire! îşi smulgeau cu îndârjire din pământ ventuzele mari şi umede – pff-ştoc – şi se furişau tot mai aproape de copii. O dată cu rădăcinile, se deplasau şi tulpinile, frunzele, corolele roşii…

— Sunt vii! exclamă Nikita, sărind în picioare. Sculaţi-vă! Repede!

Veronika şi Aleoşa se ridicară anevoie.

— Sunt foarte ameţită, spuse fetiţa, când porniră pe drumul de

întoarcere.

De-abia acum „salvatorul” observă că faţa, gâtul şi mâinile prietenilor lui erau acoperite cu pete roş-albăstrii.

— Ce-aţi păţit? exclamă el.

Fetiţa privi la Aleoşa, apoi la mâinile ei şi întrebă cu teamă:

— Şi faţa mi-e tot aşa?

— Da… înseamnă că florile astea s-au lipit de voi, ca nişte lipitori.

Ea începu să plângă, cum plâng fetiţele când se tem să nu-şi piardă frumuseţea.

— Veronika, o rugă Nikita, te rog foarte mult nu plânge…

Ca orice bărbat, nu suporta să vadă lacrimi.

— Trebuie să arăt groaznic! spuse fetiţa printre sughiţuri, întorcându-se cu spatele.

— Ba eşti foarte frumoasă! Pe cinstea mea! spuse cu aprindere Nikita.

— Vânătăile astea or să se ducă repede, o linişti Aleoşa, căruia, de când trecuse primejdia, îi revenise piuitul. Hai să ne întoarcem şi să distrugem blestematele astea de flori.

— Nu se poate, se împotrivi Nikita. Suntem aşteptaţi…

Şi le povesti despre uimitoarea întâlnire cu oamenii în salopete? galbene. Alarmaţi, copiii grăbiră pasul.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

în care cosmonauţii află că numele planetei trandafirii este Eo Tau, adică Steaua Dimineţii

În cele din urmă se vede că oamenii în galben îşi închipuiră că băiatul îi trăsese pe sfoară, ascunzându-se, căci, după ce se sfătuiră în limba lor, poruncиră Vrăjitorului şi lui Ilia să pornească spre colină, unde îi urmară ţinând îndreptate asupra lor ţevile lor argintii. Când Veronika şi tovarăşii ei ieşiră din pădure, Vrăjitorul şi Ilia, escortaţi de ciudaţii oameni, tocmai se apropiau şi ei de Gând-avion. Văzând petele de pe feţele copiilor şi urmele întunecate de sevă de pe hainele lor, necunoscuţii începură să vorbească agitaţi, toţi deodată, explicându-si ceva unul altuia.

— Of, nepoţico, spuse bătrânul, văd că aţi păţit ceva neplăcut! Sunt sigur că numai curiozitatea ta e de vină!

— Iartă-mă, bunicule…

— Întotdeauna te iert, oftă el. Şi cu atât mai mult acum, când înainte de toate trebuie să mă lămuresc cu cine avem de-a face pe această planetă.

Bătrânul dispăru în Gând-avion şi reapăru imediat cu o cutiuţă albastră, metalică. Îşi petrecu peste umeri nişte curele, îşi potrivi cutiuţa pe piept, apăsă pe un buton şi-n cutiuţă se auzi un păcănit.

Înţelegând că nu sunt în primejdie, necunoscuţii îşi lăsară în jos ţevile argintii şi priviră cu mult interes spre aparat.

— De ce ne-aţi arestat, preacinstiţilor? întrebă bătrânul şi în cutiuţa magică se auzi un glas metalic, care traduse pe loc fraza vrăjitorului într-o limbă necunoscută.

— *Tico lizaro niftu?*

Surprinşi, necunoscuţii începură să râdă. Era un râs cât se poate de omenesc.

— *Eli Sino Tau?* răspunse tot cu o întrebare unul din ei. *Eli Sinot?*

Glasul metalic din cutiuţă traduse:

— Veniţi de pe Steaua Furtunilor? Sunteţi sinoți?

— Dar care e planeta sinoţilor – Steaua Furtunilor? Întrebă la rândul lui Vrăjitorul.

— Cum, nu ştiţi? se miră necunoscutul.

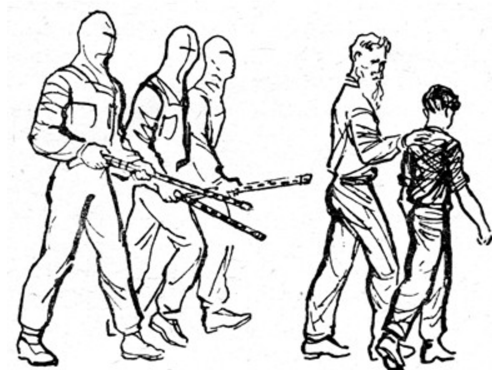
— Nu, jur pe barba mea!

— Sino Tau este una din cele trei planete ale Soarelui nostru.

— Cum se numeşte planeta pe care ne aflăm acum?

— Eo Tau – Steaua Dimineţii. Este cea mai tânără planetă a sistemului nostru solar.

— Dar voi, dragii noştri necunoscuţi, locuiţi în permanenţă aici, pe Steaua Dimineţii?

— Nu, noi suntem Eferieni şi locuim pe cea de-a treia planetă, cea mai bătrână. Ea se numeşte *Eferi Tau,* adică Steaua Rece.

— Încântat de cunoștintă… Şi cum te numeşti dumneata, stimate eferian?

— Klad.

— Îmi pare bine, răspunse Vrăjitorul. Deci, precum bănuiam, sunteţi călători cosmici, ca şi noi. Nu-i aşa?

— Într-adevăr, am venit încoace de pe Steaua Rece. Dar, spuneţi-mi, dumneavoastră şi copiii, de unde aţi venit?

Cu un gest amabil, Vrăjitorul îi pofti pe toţi să intre în Gând-avion, unde le arătă harta stelară. Aceştia se uitară cu atenţie la miriadele de punctişoare strălucitoare de pe fondul întunecat al hărţii.

— Iată Soarele vostru, spuse Vrăjitorul. Vedeţi, e aici, pierdut într-un mănunchi lunguieţ de stele. Noi numim această constelaţie oarecum neobişnuită Părul Veronikăi…

Klad tăcu multă vreme, gândindu-se.

— Această hartă stelară mi se pare cam ciudată, spuse el într-un târziu. Soarelui nostru noi îi spunem Lado.

— Iar acum am să vă arăt Lado-ul nostru, zâmbi Vrăjitorul. Priviţi această constelaţie, prieteni! Iată cea mai mare stea – Alfa Centauri. Şi alături de ea o steluţă foarte mică. Acesta e Soarele nostru! E foarte departe de aici, dar, credeţi-mă. Este un soare minunat! Cred că e cam de aceeaşi mărime ca Lado-ul vostru. Numai că Soarele nostru nu are trei planete, ci nouă. Pe una din ele locuim noi. Planeta noastră se numeşte Pământ!

— Pământ… repetă gânditor Klad.

— Da, iar noi suntem pământeni.

— Pământeni… pronunţă cu greu Eferianul şi cosmonauţii noştri avură impresia că ridicase din umeri. Nu, asta nu se poate… adăugă el politicos.

— Ce nu se poate, stimate Klad?

— Să fi venit dintr-un sistem solar atât de îndepărtat.

— De ce?

— Pentru asta nu-ţi ajung nici mai multe vieţi, chiar dacă zbori cu cea mai mare viteză existentă pe lume – cu viteza luminii. Sinoţii au descoperit deja secretul acestei viteze, dar nici ei nu riscă să plece în călătorie decât pe sistemele solare ale stelelor cele mai apropiate de Steaua Furtunilor… Voi numiţi aceste stele Părul Veronikăi. O, Pământeni, nouă fireşte că ne e cunoscută de mult constelația voastră, dar ea ne-a fost întotdeauna inaccesibilă. Ni se părea că nu putem ajunge la ea decât în gând. De aceea am şi botezat îndepărtata voastră constelație – *Lotari Taus,* adică Constelația Visurilor.

— Foarte frumos! exclamă Vrăjitorul. Nu-i aşa, copii, că e bine să trăieşti într-o asemenea constelație? Dar să continuăm… Eşti aproape de adevăr, prietene Klad. Înseamnă că totuşi există o asemenea forţă minunată, dată firii de o minte înţeleaptă! Noi suntem în posesia acestei forţe, te rog să mă crezi! Iar acest glob

minunat, care ne-a adus până aici, se numeşte Gând-avion!

— Gând-avion? repetă Klad şi-şi duse mâna spre capul acoperit de masca galbenă.

— M-ai înţeles perfect! se bucură Vrăjitorul. Şi acum să-mi mai răspunzi la o întrebare: de ce vă temeaţi, când ne-aţi luat drept reprezentanţi ai Stelei Furtunilor, drept sinoţi?

— Sinoţii sunt duşmanii noştri de neîmpăcat! spuse aşa de repede şi de brusc eferianul, încât glasul metalic din cutiuţa albastră se înecă traducându-i cuvintele. Vei afla în curând totul, prietene Pământean.

Acum trebuie să ne ocupăm fără întârziere de copii; doar sunt intoxicaţi cu otrava *Tiberi Kato,* florile morţii.

— Otrăviţi? spuse îngrozit Vrăjitorul şi se prăbuşi năucit într-un fotoliu. Ce-ai făcut, Zabava?

Fetiţa vru să răspundă ceva, dar nu izbuti decât să-şi mişte buzele albe, fără să poată articula niciun cuvânt. Ochii ei albaştri priveau cu groază spre Eferian.

— Nu te teme, micuţo, spuse Klad cu blândeţe, otrava florii Tiberi Kato devine mortală numai după al doilea răsărit al lui Lado. Mai avem vreme... Dar ca să preîntâmpinăm acţiunea ei, trebuie să mergem neîntârziat în munţi, unde se află o tabără provizorie a cercetaşilor cosmici veniţi de pe Steaua Rece.

CAPITOLUL AL ZECELEA

în care Pământenii zboară pe deasupra Stelei Dimineţii

În mâna lui Klad apăru o cutie mică de culoare deschisă. La început, Pământenii crezură că era vorba de nişte chibrituri. Dar eferianul pronunţă răspicat în cutiuţă:

— *Emi vur tonto…*

— Vorbeşte conducătorul expediţiei, traduse imediat glasul metalic.

— Plantonul expediţiei la ordinele dumneavoastră, răsună răspunsul în cutiuţă.

Ilia îi dădu un cot lui Nikita şi-i şopti entuziasmat:

— E un aparat de radio! Desigur cu tranzistori…

Klad continuă:

— Planton, trimite de urgenţă un aparat de zbor în valea Izvoarelor Fierbinţi.

Urmă o scurtă pauză, după care glasul plantonului comunică:

— Aparatul de zbor s-a ridicat în văzduh.

Ieşiră cu toţi din Gând-avion, şi în urma lor ușa se închise fără zgomot.

Soarele roşu, orbitor, se afla chiar la zenit. Aerul era încins şi apăsător. Păsările, care cântaseră toată dimineaţa în vale, amuţiseră. Vântul se oprise, iar iarba trandafirie îşi aplecase pămătufurile pufoase de parcă ar fi încremenit prosternată în faţa atotputernicului şi neîntrecutului Lado. De după ferigile pădurii, se ridică un nor negru-albăstrui, pe a cărui întunecime se zbăteau fără încetare fulgere în zigzag, care păreau că vor zadarnic să iasă în afară. Un tunet leneş, ca un ţipăt îndepărtat de brontozaur, bubui în depărtare.

— Oho! spuse Vrăjitorul. Vine ploaia!

— Pe Steaua Dimineţii plouă foarte des, răspunse Klad, dar asta să nu vă neliniştească. Furtuna nu va împiedica zborul nostru. Ne putem ridica cu uşurinţă deasupra norilor.

Vrăjitorul privi spre Gând-avion. Eferianul îl înţelese şi fără

cuvinte şi-i spuse curtenitor:

— Nici asta să nu vă îngrijoreze. Gând-avionul vostru va rămâne în paza celor trei tovarăşi ai mei. Au arme de nădejde! Şi îşi arătă ţeava lui argintie.

Nikita, pe care, după cât se vedea, nu-l prea impresionase ştirea că prietenii îi fuseseră otrăviţi de florile morţii, întrebă cu mult interes:

— Spuneţi-mi, vă rog, acolo lângă izvor, dumneavoastră aţi omorât dinocefalul? Cu această ţeavă?

— Da, băiatule.

— E încărcată cu gloanţe?

— Nu, este un condensator de energie ultrasonoră. Animalul, pe care tu îl numeşti dinocefal, a fost ucis de o rază ultrasonoră.

— Nu v-am spus şi eu acelaşi lucru? zâmbi încântat Vrăjitorul, mângâindu-şi barba. Nu, bătrân bărbos, încă n-ai pierdut dreptul de a te numi Vrăjitor!

— Această armă are o forţă colosală, continuă Klad. O rază ultrasonoră distruge fulgerător celulele.

Eferianul îşi ridică ţeava argintie şi o îndreptă spre iarba deasă din apropiere. O supapă pocni abia auzit, şi plantele trandafirii se prăbuşiră, ca retezate de o coasă nevăzută.

— Ei da! exclamă Nikita. Dacă am fi avut cu noi aşa ceva, la ora asta florile morţii putrezeau de mult în pădure.

Dar pe fetiţă o interesau prea puţin armele cumplite ale Eferienilor. Apărându-se cu mâinile de razele arzătorului Lado, îşi umezea mereu buzele uscate şi sfârşi prin a şopti plângăreţ:

— Vai ce sete mi-e!

Spusese asta foarte încet, totuşi glasul din cutiuţă traduse de îndată.

— *Perito famur…*

Klad scoase dintr-un buzunar lateral o placă rotundă, care în mâinile lui se transformă deodată într-un vas mare şi transparent.

— Un pahar pliant! şopti Aleoşa, trecându-şi vârful limbii peste buze, pentru că şi pe el îl chinuia de câtva timp setea.

Eferianul întinse fetiţei vasul. Ea îl luă, apoi murmură dezamăgită:

— Dar e gol…

— Aşteaptă, se va umple imediat! zâmbi Klad. Prin deschizătura măştii, ochii îi sclipeau înveseliţi.

Se grăbi să toarne în pahar o cantitate mică dintr-un praf anume pe care îl avea la el. Praful începu să sfârâie, aerul de deasupra paharului se învârteji uşor şi după câteva secunde acesta era plin ochi cu apa cea mai limpede.

— Bea, fetiţo!

Veronika duse cu lăcomie paharul la buze.

— Ce apă ciudată! zâmbi ea recunoscătoare. E rece şi bună... Mulţumesc frumos!

Pe urmă băură şi băieţii.

— O reacţie chimică, spuse Vrăjitorul, luând paharul cu o nouă porţie de apă. După câte înţeleg, stimate Klad, voi obţineţi acest lichid chiar din văzduh?

— Da, prietene pământean: atmosfera de pe Eo Tau conţine cel puţin cinci procente de vapori de apă. Iar acum, vom pleca în munţi...

Aparatul lor de zbor, asemănător cu o pasăre mare, albă, se ivi de după nori, dând lin din aripi, şi începu să coboare vertiginos. Curând pasărea se lăsă uşor în iarbă, nu departe de Gând-avion.

— Un aparat de zbor cu aripi mobile în loc de elice! exclamă Vrăjitorul. Asta presupune că posedaţi pe deplin secretul zborului păsărilor.

Pământenii urcară o scară mică până la cabină şi se aşezară pe nişte strapontine comode. Ilia îl privi întrebător pe Vrăjitor:

— Am impresia că la Eferieni totul e făcut din mase plastice: avionul ăsta, costumele, paharul pliant, ba chiar şi armele...

— Tot ce se poate, spuse gânditor Vrăjitorul. Ai să vezi, dragă Ilia, că în curând masele plastice vor constitui baza întregii vieţi şi la noi pe Pământ. A fost cândva o epocă de piatră... A urmat una de bronz... Iar acum începe era maselor plastice. Cel mai extraordinar şi mai rezistent material, cum nu există altul!

Un tunet puternic se rostogoli din norii care acoperiseră cerul. Klad se urcă grăbit în cabină şi în aceeaşi clipă deasupra capetelor cosmonauţilor se auzi un foşnet uşor care încetă însă imediat. Pământenii pricepură, cu oarecare întârziere, că deasupra lor apăruse un acoperiş uşor în formă de cupolă, atât de transparent, încât părea că de fapt nimic nu-i despărţea de lumea exterioară. Cu deosebirea că dintr-o dată îi învăluise o linişte adâncă. Descărcări electrice brăzdau cerul întunecat, dar ei nu le auzeau…

Văzură apoi cum cei trei Eferieni rămaşi lângă Gând-avion le făceau semne de bun-rămas. Aparatul de zbor se desprinse uşor de pe suprafaţa planetei şi, prinzând viteză, se înălţă deasupra văii.

În faţa ochilor cosmonauţilor se deschise o privelişte uluitoare. Câmpia cea trandafirie se întindea până hăt, departe, iar în stânga ei se zăreau nişte văi şi dealuri line. Şi peste tot pluteau aburii izvoarelor fierbinţi. De la înălţime, acestea păreau foarte mici, ca şi cum cineva ar fi risipit în iarba trandafirie fuioare de vată. Pârâiaşe şi râuleţe şerpuitoare se iveau ici şi colo.

Umbra norilor se târa încet peste vale. Pornind de la linia orizontului, o pădure nesfârşită, asemănătoare cu un uriaş covor trandafiriu, atrăgea perdeaua cenuşie a ploii. Norii erau foarte aproape de cosmonauţi şi razele soarelui nevăzut aureau delicat contururile lor zdrențuite.

După câteva clipe, norii rămaseră în urmă, şi călătorii văzduhului fură nevoiţi să-şi închidă ochii din pricina soarelui care năvălise în cabină.

Aparatul de zbor părăsi valea şi începu să plutească peste pădure. Deasupra celei mai înalte culmi, în formă de con, se zărea un fumuleţ subţire.

— Un vulcan! exclamă Ilia, rupând tăcerea.

— Da, încuviinţă Klad, un vulcan în activitate. Noi îi spunem *Gaustaf,* adică „Aruncătorul de flăcări”.

Pe neaşteptate, munţii cu creştetele acoperite de zăpadă dispărură şi cosmonauţii se pomeniră într-un defileu întunecos. Stâncile negre care se îngrămădeau de-o parte şi de alta treceau în goană pe lângă ei.

Veronika scoase un strigăt de spaimă. I se păruse că aveau să se ciocnească de o stâncă ascuţită, care se apropia vertiginos. Dar aparatul, abia înclinându-se pe o parte, ocoli uşor stânca şi fetiţa scoase un alt strigăt, de astă dată încântat şi vesel.

— Marea!

— Oceanul! o corectă Klad.

Înaintea lor se zărea o întindere albastră nesfârșită.

Aparatul de zbor ieşi din trecătoare şi coti brusc la stânga.

Fermecaţi, cosmonauţii priveau în tăcere, cu feţele încremenite într-un zâmbet uimit. Într-adevăr, priveliştea era de o măreţie fără seamăn.

În dreapta, pe o întindere de trei-patru kilometri, oceanul, de un albastru întunecat, uleios, scânteia sub razele soarelui.

În stânga se înălţau munţi acoperiţi cu o vegetaţie trandafirie, în spatele lor era un al doilea lanţ pleşuv şi stâncos. Iar departe de tot se profila, impunătoare, o culme înzăpezită, strălucind orbitor în lumina soarelui de amiază.

Gaustaf-ul apăru din nou, înălţându-se maiestuos deasupra tuturor celorlalţi munţi. Da vârful lui ascuțit era aninat un nor strălucitor.

Fumul întunecat al vulcanului îl cuprindea din două părţi, de parcă l-ar fi îmbrăţişat.

— Ajungem imediat în tabără, spuse Klad şi, cu o mişcare uşoară, îşi scoase masca galbenă.

Pământenii îl priviră cu o curiozitate nedisimulată. Avea un obraz prelung, cu o piele foarte albă, lipsită parcă de vlagă. Deasupra frunţii înalte i se vedea părul rar şi uşor ondulat. Încolo

avea trăsături obișnuite, de Pământean, cu nas drept şi buze subţiri; ochii lui mari şi întunecaţi priveau spre străini cu un zâmbet binevoitor.

Numai genele şi sprâncenele îl deosebeau de Pământeni. Le avea stufoase şi negre, şi linia lor întunecată sublinia parcă şi mai mult albeaţa obrazului.

— Ştii, prietene Klad, începu să râdă Vrăjitorul, orice Pământeancă frumoasă ţi-ar invidia genele astea.

— Pe planeta noastră rece se iscă foarte des uragane cumplite, care stârnesc vârtejuri de praf şi nisip: am fi orbit de mult cu toţii, dacă ochii nu ne-ar fi apăraţi de asemenea gene, răspunse Klad.

— Am înţeles, spuse Vrăjitorul, şi-şi atinse cu demnitate barba. Dar, iartă-mă că te întreb, de ce feţele Eferienilor nu sunt împodobite cu asemenea bărbi?

— Cum adică „împodobite”? se miră Klad. Mie asta nu mi se pare o podoabă.

— Cum aşa? se ofensă Vrăjitorul.

— Zău, după mine barba este complet inutilă.

— Ei, drăcia dracului! exclamă Vrăjitorul. Eu am o cu totul altă părere despre barba mea!

Klad începu să râdă.

— Nu înţeleg expresia asta „drăcia dracului”, prietene Pământean... Cutiuţa dumitale n-a putut să traducă cuvântul „drac”, probabil pentru că în limba noastră nu are echivalent.

— Cum să-ţi spun, se încurcă Vrăjitorul, cuvântul ăsta nu înseamnă nimic... e numai aşa, o vorbă... Adevărul e că printre anumiţi oameni ignoranţi, din care mai există şi azi pe Pământ, circulă credinţa că, după moartea omului, diavolul poate să-i răpească sufletul şi să i-l ducă în iad, unde i-l pune pe frigare.

— Dar ce-nseamnă suflet şi iad?

— Nişte noţiuni absurde, ca şi diavolul!

— Nu-nţeleg cum de pot Pământenii să-şi ocupe creierul cu absurdităţi? Asta e chiar mai ciudat decât barba dumitale, prietene Pământean. A, dar trebuie să vă spun că şi duşmanii noştri de pe Sino Tau au bărbi… De asta v-am şi luat la început drept sinoţi.

— Asta mă mâhneşte, prietene… Bătrânul se întoarse spre copii, îi privi perplex şi mormăi: tare aş vrea să văd cum ar arăta un Vrăjitor bun, fără barbă…

Ca să întrerupă această discuţie neplăcută pentru bunicul ei, fetița întrebă, roşind şi fâstâcindu-se:

— Spuneţi-mi, vă rog, de ce purtaţi salopete şi măşti galbene?

— Ele ne feresc de arşiţa de pe Eo Tau. Chiar şi în munţii de pe Steaua Dimineţii, unde totuşi e mai răcoare, ne simţim prost. Şi apoi, pe Eferi Tau atmosfera e mult mai rarefiată. Din cauza asta aici nu putem respira cu uşurinţă decât în munţi. Şi aceste măşti galbene ne ajută să scăpăm de surplusul de oxigen din vale… Dar vom continua altă dată discuţia noastră… Căci iată-ne ajunşi în tabără.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

în care Pământenii fac cunoştinţă
cu preafrumoasa Flor

Ca la o, comandă, cosmonauţii priviră în jos. Erau emoţionaţi. Aparatul de zbor plana lent pe deasupra unui imens platou, înconjurat din trei părţi de stânci sure, colţuroase. Ce-a de-a patra latură se deschidea spre ocean, terminându-se printr-o prăpastie ameţitoare. Chiar de aici, din aer, se vedea la ce înălţime grozavă îşi aşezaseră cercetaşii Eferieni tabăra. Jos de tot se zărea marginea oceanului, tivită cu un firicel alb de spumă – de bună seamă că acolo era acum furtună. Dar aici sus, în tăcerea desăvârşită, nu puteai decât să-ţi închipui vuietul valurilor înspumate, izbindu-se de ţărmul stâncos.

În mijlocul platoului se înălţau, pe două rânduri, clădiri hexagonale, cu acoperişuri transparente în formă de cupolă, care luceau în bătaia soarelui. Lângă ele stăteau aliniate aparate de zbor, la fel cu acela în care se aflau acum Pământenii. Din clădiri ieşiră în fugă oameni în salopete galbene, fluturând mâinile în semn de bun venit.

Aripile aparatului de zbor se ridicară puţin fâlfâind întocmai ca aripile păsărilor. Apoi, aparatul începu să vibreze uşor şi acest tremur se transmise Pământenilor. Dar senzaţia aceasta nu durã decât câteva secunde, şi aparatul atinse fără zgomot suprafaţa platoului. Acoperişul nevăzut de deasupra călătorilor se trase la o parte şi în cabină năvăli un curent de aer rece o dată cu zecile de glasuri care strigau gutural:

— *Verito,* Pământeni!

— *Verito, verito!*

— Pământeni, *verito!*

Cutiuţa magică se înecă, începu să trosnească şi în sfârşit traduse: „Bun venit, Pământenilor!”

Oamenii înconjurară aparatul de zbor. Zeci de ochi umbriţi de gene stufoase străluceau zâmbitor.

Vrăjitorul se ridică cât era de lung şi strigă solemn:

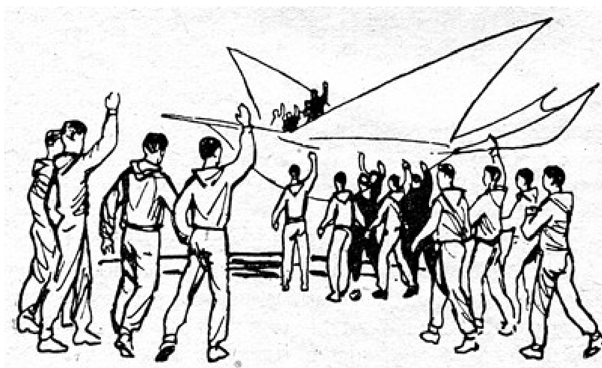
— *Verito,* Eferieni!

— *Verito!* răspunseră veseli cercetaşii de pe Eferi Tau.

Pământenii ieşiră din cabină. Le era frig şi dinţii începură să le clănţăne. Respirau cu greutate, deschizând larg gura, dar aerul tot nu le ajungea. Urechile începură să le vâjâie.

Klad făcu un semn şi Eferienii se dădură la o parte în tăcere, făcându-le loc.

Abia mişcându-şi picioarele slăbite, Pământenii îl urmară pe Klad până la o clădire hexagonală, înaltă. Cu un fâşâit uşor, unul din pereţi se ridică în faţa lor şi se lăsă înapoi de îndată ce pătrunseră înăuntru. Klad rămăsese afară.

În încăpere era cald şi se putea respira mai uşor.

— E un acces de rău de munte, spuse Vrăjitorul. Nu vă temeţi, copii. Sunt sigur că treptat-treptat o să ne obişnuim cu atmosfera asta rarefiată. Mi-aduc aminte că în tinereţe m-am urcat o dată cu nişte alpinişti pe Kazbek şi am simţit ceva asemănător.

Pământenii priviră în jurul lor. Se aflau în mijlocul unei camere hexagonale, cu pereţi înalţi şi netezi. Lumina soarelui se revărsa prin tavanul transparent. După cum aveau să vadă mai târziu, fiecare clădire avea nu mai puţin de douăsprezece asemenea camere: ele se lipeau una de alta, ca fagurii din stupii albinelor. Pereţii interiori ai acestor încăperi-faguri erau opaci şi maţi, dar cei exteriori erau străvezii ca sticla şi se puteau acoperi cu storuri uşoare, aurii.

Câteva fotolii joase şi comode, cu măsuţe la fel de joase alături, constituiau unicul mobilier al camerei.

Copiii şi Vrăjitorul se aşezară confortabil.

— Am impresia că au cam uitat de noi, spuse îmbufnată fetiţa.

Klad ne promisese că o să ne ducă la doctor.

Vrăjitorul o ameninţă cu degetul:

— Eferienii ne-au primit ca pe nişte oaspeţi de onoare… aşa că…

Dar nu-şi isprăvi fraza, şi peretele exterior se ridică, lăsând să intre în cameră, o dată cu un nou val de aer rece, o femeie îmbrăcată şi ea într-o salopetă galbenă. Eferiana ţinea în braţe o lădiţă strălucitoare.

Nu prea înaltă, zveltă, cu părul cârlionţat tuns scurt, cu pielea şi mai delicată ca a lui Klad şi cu ochii umbriţi de gene lungi, părea la prima vedere gingaşă şi fragilă. Ai fi putut-o asemăna cu o floare firavă, crescută departe de lumina şi căldura soarelui.

Se apropie zâmbind şi spuse cu voce melodioasă:

— *Verito…*

— *Verito,* copila mea, răspunse emoţionat Vrăjitorul.

— Mi s-a spus că o să ne putem înţelege prin mijlocirea nu ştiu cărui mecanism, continuă ea afabilă. Sunt medicul expediţiei.

— E cam greu de crezut! se miră Vrăjitorul. Eşti atât de tânără, încântătoare copilă!

Ea şovăi o clipă.

— Vreau să vă răspund astfel încât să mă înţelegeţi, pentru că nu ştiu cât durează un an pe planeta voastră…

— Un an al nostru are 365 de zile, a câte 24 de ore… Cu alte cuvinte, în timpul unei rotaţii în jurul Soarelui, Pământul se învârte în jurul axei sale de 365 de ori.

Ea dădu din cap şi-i lămuri:

— Eferi Tau se învârte în jurul axei sale de 422 de ori în timpul în care efectuează o rotaţie în jurul lui Lado.

— De câte ori s-a învârtit planeta Eferi Tau în jurul lui Lado de când te-ai născut dumneata?

— De 192 de ori, şi pe deasupra Eferi Tau a mai efectuat 301 rotaţii în jurul axei sale.

— Cum? exclamă Vrăjitorul, sărind în picioare. Nu se poate! înseamnă că ai aproape 193 de ani?… Ba nu, în ani pământeşti e şi mai mult! Doar anul nostru e mai scurt decât al vostru!

— Bunicule, îl întrerupse deodată Veronika, dar poate că pe Eferi Tau zilele sunt mai scurte decât pe Pământ?

— Hâm… îşi mângâie el în tăcere barba. Putem verifica imediat… Spune-mi, doctore, ştii cumva ce înseamnă o secundă? Vrăjitorul bătu ritmic în masă: unu, doi, trei, patru…

Ea-l înţelese imediat şi, îndoindu-şi degetele lungi şi delicate, repetă cioeănitul.

— *Til,* spuse ea. Til e o secundă. E adevărat că mi s-a părut că aţi ciocănit mai repede ca mine. Probabil că secunda voastră e mai scurtă decât tilul nostru... O sută de tili fac un *tiltil,* iar o sută de tiltili compun un *soltan*. Zilele noastre, pe care le numim după soare – *ladosuri*, au 18 soltani.

— Înseamnă că dumneata, stimate doctore, ai în ani pământeşti de două ori mai mult decât am presupune noi, spuse cu glas scăzut învăţatul. Da, sigur, zilele au 18000 de tili, ceea ce înseamnă cincizeci de ore pământeşti! Asta în cazul în care socoteşti că secundele sunt acelaşi lucru ca şi tilii... Cum de reuşesc oare Eferienii să trăiască secole întregi? A, dar noi n-am făcut încă cunoştinţă; cum te numeşti?

— Pe mine mă cheamă Flor, răspunse ea. Despre rest o să mai vorbim după ce am să le fac copiilor câte o injecţie împotriva otrăvii florii Tiberi Kato şi după ce o să luaţi o gustare.

— Trebuie să ne faceţi neapărat injecţie? se sperie fetița. N-o să ne doară?

— Se poate, Veronika? se supără Ilia, şi roşi. Vă rog, făceţi-mi mie primul injecţia.

Fetiţa îl privi ruşinată şi lăsă ochii în jos.

— Mi-e frică de injecţii...

Dar Flor începu să râdă cu veselie şi-şi deschise lădiţa în care se aflau nişte ace şi nişte eprubete.

— Drăguţa mea, doctorii de pe Eferi Tau nu mai provoacă durere pacienţilor lor de câteva mii de ani.

Şi într-adevăr, injecţia pe care le-o făcu copiilor era cu totul nedureroasă.

Apoi Flor se îndreptă spre unul din pereţii interiori şi cu o mişcare a capului îi invită pe Pământeni s-o urmeze. Peretele se ridică şi ei intrară în camera vecină.

— Aici e sufrageria… sau dacă vreţi, cămara. Întreaga clădire este la dispoziţia voastră.

Vrăjitorul se înclină ceremonios.

— Te rog să transmiţi poporului dumitale, dragă Flor, caldele noastre mulţumiri.

— Un singur lucru ne nelinişteşte, continuă Flor, vă veţi putea oare obişnui cu această hrană de expediţie? Dacă nu, vom încerca să vă asigurăm o mâncare ca aceea cu care v-aţi deprins pe planeta voastră.

Cu aceste cuvinte, ea scoase dintr-un dulap de perete câteva cutii şi le puse pe o masa joasă, în faţa cosmonauţilor.

— Conserve? ghici Nikita, înghiţind în sec. Şi lui, ca şi tovarăşilor săi, îi era de mult foame, dar niciunul din ei nu îndrăznise s-o mărturisească.

— Sunt foarte bune, spuse Flor. În ele se află toate substanţele de care are nevoie organismul. O asemenea cutie ajunge pentru o zi întreagă.

— Dar sunt gustoase? întrebă nerăbdătoare Veronika şi obrajii, fruntea, ba chiar şi gâtul i se îmbujorară.

— În orice caz sunt copioase, fetiţo, zâmbi Flor şi, întorcându-se spre Vrăjitor, adăugă: Te rog, mănâncă şi dumneata. Conservele se deschid foarte uşor. Uite aşa…

— Suc de fructe? întrebă Veronika, privind lichidul aromat, şi duse cu nehotărâre cutia la gură. Vai, băieţi! Miroase a pepene galben! Am să beau zece cutii.

Dar nu bău nicio jumătate de cutie.

— Nu mai pot… M-am lăcomit degeaba… îţi mulţumesc, dragă Flor!

Glasul îi suna leneş. Începu să se frece la ochi somnoroasă.

Flor o privi şi spuse:

— Iar acum, dragi oaspeţi, odihniţi-vă. După cât se vede, aveţi mare nevoie de somn.

Veronika se uită la ceas.

— Vai! Pe Pământ acum e zece dimineaţa! înseamnă că am părăsit Pământul de douăsprezece ore!

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

în care Flor le spune Pământenilor povestea planetei muribunde Eferi Tau

Cosmonauţii dormiră mult. Primul se trezi Ilia. Aruncând de pe el pătura uşoară şi caldă, se întinse, lăsându-şi picioarele să atârne peste marginea patului.

Patul aducea cu o bărcuţă. În scobitura lui moale se dormea comod, dar era imposibil să stai aşezat. Ilia căscă şi sări în picioare.

Alături de el, în paturile-bărcuţe, prietenii lui dormeau duşi. Rotofeiul de Nikita stătea întins pe spate, cu buzele ţuguiate caraghios, şi la fiecare respiraţie şuiera subţirel, iar Aleoşa dormea ghemuit, ţinându-şi sub cap pumnul osos.

— Toată lumea în picioare, pentru înviorare! comandă vesel Ilia.

Nikita mai sforăi o dată, se frecă la ochi şi sări din pat. În schimb Aleoşa începu să se răsucească, mormăi ceva în somn şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Leoșka, scoală-te!

— Lasă-mă! spuse Leoşka supărat. Vezi că-ţi ard una cu ţurca!

Ilia şi Nikita se priviră şi izbucniră într-un hohot de râs.

— Dar țurca a zburat, Leoșka!

— Gogoşi! mormăi el în somn. N-aş fi pierdut eu dacă Ilia n-ar fi aruncat ţurca în grădina cu zarzavat.

Văzând că lui Aleoșa îi ieşea un picior afară de sub pătură, Nikita îl gâdilă, râzând, la tălpi. Aleoşa scoase un ţipăt şi sări

drept în picioare.

— Ha! exclamă el, dând cu ochii de storul auriu. Unde ne aflăm, băieţi?

Dar, zărindu-şi vânătăile de pe braţe, îşi aminti pe loc de florile morţii. Voi să povestească prietenilor săi că se visase acasă, jucând ţurca în orăşelul lor drag, dar în aceeaşi clipă se auziră nişte bătăi în perete. Apoi peretele se ridică şi în cameră se ivi Veronika, arătându-şi gleznele de asemeni acoperite de vânătăi.

— V-aţi sculat, băieţi? îi întrebă ea. Spălaţi-vă repede şi mâncaţi. Flor ne aşteaptă… Aici, duşul e de-a dreptul extraordinar! Apa ţâşneşte din tavan, din duşumea, din toate părţile!…

După dejun, se strânseră cu toţii în cea mai mare cameră a casei. Pe unul din pereţi era fixat un ecran mare, sticlos, având dedesubtul lui două rânduri de clape. Frumoasa Flor stătea într-un fotoliu, lângă ecran.

— Bună dimineaţa, spuse ea pe neaşteptate în ruseşte. Astăzi vreau să încerc să vorbesc cu voi în limba voastră. Nu vă miraţi… Pe când dormeaţi, în timpul celor trei soltani, am făcut exerciţii cu ajutorul cutiuţei voastre. Şi cred că am realizat oarecari progrese. Ce ziceţi?

Pronunţa cuvintele foarte corect, deşi cu un uşor accent.

Vrăjitorul făcu ochii mari:

— Vrei să spui, stimate doctore, că în trei ceasuri… adică în trei soltani, se poate învăţa o limbă străină?

— Vezi, prietene Pământean, Eferienii, în comparaţie cu locuitorii planetei voastre, trăiesc mult. Încă de mici noi ne exersăm memoria, astfel încât un adult poate memora fără greutate orice noţiune nouă. Şi ca să nu ne obosim creierul, ne putem forţa să uităm ceea ce nu e necesar.

— Dar asta e formidabil! exclamă Vrăjitorul. Apoi o rugă: Povesteşte-ne ceva despre planeta Eferi Tau şi despre poporul ei.

— Tocmai mă pregăteam să fac asta. Staţi jos, prieteni, spuse ea, indicându-le fotoliile joase din faţa ecranului.

— Dar nu cumva te reţinem de la vreo treabă importantă? întrebă politicos Vrăjitorul.

— Nu, nu… Expediţia mai are încă un doctor. Mie mi s-a dat sarcina să vă însoţesc atâta timp cât veţi fi oaspeţii noştri.

— Îţi suntem peste măsură de îndatoraţi, doctore!

Ea-şi coborî genele, ca să-şi ascundă zâmbetul ce-i apăruse în

privire. Probabil că atitudinea ceremonioasă a Vrăjitorului o amuza.

— N-am să vă plictisesc cu o expunere prea amănunţită – începu Flor cu glasul ei melodios. Planeta noastră, Eferi Tau, a făcut deja drumul pe care-l parcurg toate planetele din Univers. S-a învârtit de milioane şi milioane de ori în jurul lui Lado, până când pe ea a apărut viaţa. Şi din nou Eferi Tau s-a rotit în jurul lui Lado de milioane de ori, înainte ca din protozoare să se nască vieţuitoare din ce în ce mai evoluate. Până la sfârşit, una din ele a început să se deplaseze pe două membre, eliberându-şi celelalte două pentru muncă. Mă refer la mâini... Dar de cum a apărut munca, mai precis din clipa în care au început să cugete, animalele au încetat de-a mai fi animale. Astfel, munca l-a creat pe om.

— Dar asta, spuse Vrăjitorul, seamănă foarte mult cu istoria vieţii pe Pământul nostru.

— Însă, continuă Flor, Sinoţii, care au vizitat alte sisteme solare, afirmă că au întâlnit şi fiinţe raţionale, mergând pe patru membre, care din când în când le folosesc drept mâini.

— E vorba probabil de maimuţe, spuse Nikita.

— Nu, protestă Vrăjitorul, de oameni asemănători maimuţelor. Maimuţele nu raţionează, viteazule!

— N-o să discutăm acum despre ceea ce se petrece în celelalte sisteme solare, reluă Flor. Şi astfel, cum vă spuneam, pe Eferi Tau a apărut omul. La început nu se prea deosebea de animal, totuşi era om, pentru că acţiunile lui erau conştiente.

— Omul primitiv, sugeră fetiţa.

— În istoria planetei Eferi Tau, acest om poartă denumirea de om fără gene. Ochii lui, ca două crăpături înguste, cu pleoape groase şi zbârcite, erau lipsiţi de gene. Multe din acţiunile oamenilor fără gene erau determinate de instincte animalice. Ei mâncau carne crudă, se adunau în hoarde, se atacau unii pe alţii, cei puternici luând prada celor slabi. Jaful, omorul erau legea vieţii lor! Şi din nou Eferi Tau s-a rotit de milioane de ori în jurul Lado-ului înainte ca oamenii sălbatici să ajungă să semene mai mult sau mai puţin cu omul de astăzi. În timpurile acelea străvechi, clima planetei Eferi Tau aducea pe departe cu clima Stelei Dimineţii pe care ne aflăm noi acuma. Aceasta a fost perioada înfloritoare a planetei noastre, cu ierni scurte şi veri lungi şi fierbinţi. Oamenii au învăţat atunci să cultive plante

folositoare şi să domesticească animalele de care aveau nevoie. A început dezvoltarea ştiinţei. Dar ca şi mai înainte, grupurile de oameni vorbeau limbi diferite şi se duşmăneau între ele. Foarte des pe planeta noastră izbucneau războaie cumplite şi oamenii se ucideau fără milă unii pe alţii! Şi oricât ar părea de curios, cel mai puţin dintre toţi sufereau tocmai cei care îi îndemnau pe alţii la război fără a lupta ei înşişi! Flor tăcu câteva clipe, privindu-şi oaspeţii care o ascultau cu atenţie.

— Nu pot să nu pomenesc şi despre acei oameni care în vechime se numeau Gaţi. Acum pare de necrezut, dar ceea ce am să vă povestesc s-a întâmplat întocmai. Deşi Gaţii formau o jalnică minoritate, ei porunceau, iar poporul le îndeplinea voinţa. Ei aveau totul şi trăiau în lux şi abundentă, iar toţi ceilalţi oameni flămânzeau şi mureau răpuşi de boli. Gaţii se considerau supraoameni, trimişi – pasămite – de stăpânul Universului, care sub chipul arzătorului Lado veghează în permanenţă asupra Eferi Tau-lui. Asta e voia Lado-ului, spuneau ei. Cine nu se supune voinţei lui, pe acela măreţul Lado îl va orbi cu lumina de foc a razelor sale! Iar oamenii – vai! – Au crezut această născocire, şi cumplita nedreptate a durat multă, multă vreme. Nenumărate rotaţii a săvârșit Eferi Tau în jurul soarelui, până când oamenii au hotărât să-şi clădească o altă viaţă, mai dreaptă.

— Cine nu munceşte, nu mănâncă? întrebă deodată Vrăjitorul. Nu este acesta principiul după care Eferienii şi-au durat noua lor viață?

— Întocmai, prietene Pământean!

— Cunoaştem asta, zâmbi Vrăjitorul mândru şi le făcu cu ochiul băieţilor. E un principiu măreţ!

— De atunci a trecut iarăşi destulă vreme. Pe planeta noastră a început Era Marii Prietenii. Ştiinţa a atins o nemaipomenită înflorire şi a uşurat, făcând-o mai plăcută, munca omului. Eferienii au distrus toate bolile şi şi-au lungit viaţa de şapte-opt ori. Treptat, toţi oamenii au început să vorbească o singură limbă… Dar Eferi Tau a mai zburat de câteva milioane de ori în jurul Lado-ului şi în viaţa noastră s-a produs un dezastru cumplit.

— Ce anume, dragă Flor?

— Planeta noastră a început să îmbătrânească. Zăcămintele ei secaseră de mult. Învăţasem să le fabricăm în mod artificial şi să obţinem energia şi căldura indispensabilă nouă din apa oceanelor. Dar, continuându-şi perpetuul zbor, Eferi Tau a

început să piardă din ce în ce mai mult din atmosferă. La început planeta pierdea doar nişte cantităţi infime, ceea ce n-a neliniştit pe nimeni. Dar au mai trecut câteva milioane de ani şi pierderile au devenit catastrofale.

O dată cu atmosfera a început să dispară şi apa! Acum omenirea de pe Eferi Tau e ameninţată să piară!

— E îngrozitor! şopti Veronika.

Flor continuă:

— Apoi ne-a lovit o nouă nenorocire. Din spaţiul cosmic a sosit un uriaş meteorit, care s-a transformat într-un satelit al lui Eferi Tau. În virtutea legilor complicate ale atracţiei universale, acest satelit-gigant se mişcă pe o orbită foarte mare. Apropiindu-se şi depărtându-se, el tulbură întregul regim al planetei, luându-i o parte din atmosferă. Cumplite uragane de praf au început să bântuie pe Eferi Tau, dărâmând şi îngropând oraşele în nisip. O dată cu aceste uragane, asupra noastră s-a năpustit şi frigul spaţiului sideral! Şi oamenii noştri au fost nevoiţi să treacă de la suprafaţă în adâncul planetei.

— Asta s-a întâmplat de mult? întrebă Ilia.

— Nu tocmai: acum cinci mii de ani. Şi în depozitele noastre subterane rezervele de apă şi de oxigen, preparate pentru noi de strămoşi, se epuizează…

Flor tăcea. Tăceau şi Pământenii, zguduiţi de povestirea ei. Vrăjitorul îşi mângâie barba, gânditor.

— Prieteni, simt că povestea mea v-a impresionat, vorbi încet Flor. Poate nu trebuia să vă spun… Ca să vă liniştesc, am să adaug că Eferienii nu privesc posomoriţi spre viitorul lor. Nu de mult, noi am luat hotărârea să ne mutăm de pe planeta muribundă Eferi Tau pe Steaua Dimineţii, cea mai tânără planetă a Lado-ului nostru.

— La asta mă gândeam şi eu! exclamă Vrăjitorul.

Veronika bătu din palme:

— Ce curajoşi sunt Eferienii!

Flor râse:

— Îţi mulţumesc, fetiţo, pentru cuvintele tale. Poporul nostru e dârz, puternic, însetat de viaţă şi capabil… Şi acum, dacă vreţi să vedeţi planeta Eferi Tau…

— Sigur că vrem. Arată-ne-o, dragă Flor!

Flor atinse clapele cu vârful degetului. Ecranul cel sticlos se lumină puternic şi începu să bâzâie uşor.

— E un televizor cosmic, şopti Nikita entuziasmat.

Flor, care îl auzise, preciză:

— Nu-i chiar aşa, băiete. Înţeleg la ce te referi tu, dar ăsta e mai degrabă un locatovizor cosmic. Fiindcă un televizor ar avea nevoie de o staţie care să transmită imaginea, pe când locatovizorului nu-i trebuie aşa ceva. Eu îmi aleg obiectul de care am nevoie şi îndrept asupra lui un fascicol de unde de radio. Aceste unde se reflectă pe suprafaţa obiectului şi se întorc înapoi sub formă de imagine. Cu ajutorul locatovizorului cosmic putem observa tot ce se întâmplă în sistemul nostru solar. Undele locatovizorului parcurg distanţa dintre Steaua Dimineţii şi Eferi Tau într-un interval de două sute de tili. Asta face cam trei minute şi jumătate de-ale voastre. Cam tot atâta timp fac undele şi la înapoiere. Prin urmare, vom putea observa imediat ce s-a întâmplat pe Eferi Tau cu şapte minute în urmă.

Ecranul se umbri. Stele fără număr licăreau în întunericul de cerneală.

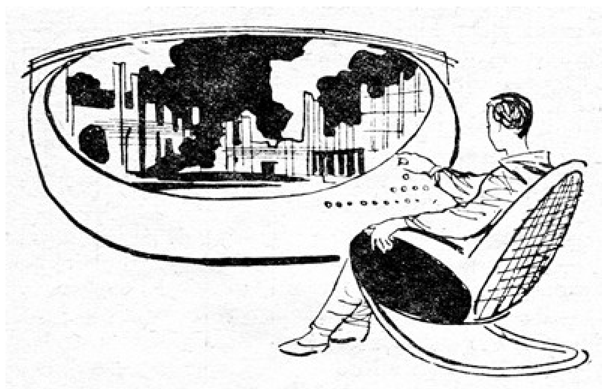
Apoi o steluţă minusculă începu să crească în centrul ecranului, din ce în ce mai mult, şi deodată se lumină de parcă ar fi fost luna pe cerul nopţii. Pe planeta aurie începură să se deosebească contururile nelămurite ale unor continente, cu lanţurile lor muntoase. Dar planeta continua să crească cu repeziciune, de parcă ar fi zburat în întâmpinarea Pământenilor aşezaţi în faţa ecranului.

Lumina aurie păli, se topi; un fum albastru spălăcit, abia vizibil, învăluia planeta.

— Resturi de atmosferă? întrebă Vrăjitorul, fără să-şi ia ochii de la ecran.

Flor dădu din cap afirmativ.

Pe măsură ce treceau secundele, planeta creştea din ce în ce şi în sfârşit masa ei umplu tot ecranul. Munţi, prăpăstii, deserturi treceau în goană, ca văzute din avion. Din loc în loc nori întunecaţi, zdrenţuiţi se învolburau deasupra suprafeţelor vaste.

— Praf, spuse oftând Flor. Ca întotdeauna, praf… Priviţi, aici a fost cândva cel mai mare oraş al Eferienilor…

Printre vârtejurile uraganului, pe ecran se zăriră ruinele fostului oraş.

— Altceva nu mai e de văzut aici, oftă ea şi apăsă pe altă clapă. Să mergem în interiorul planetei.

Pământenii tresăriră surprinşi. Dar ceea ce văzură îi uimi şi mai tare. Pe o boltă albastră ardeau sori artificiali. Printre verdele palid al grădinilor şi plantaţiilor albăstreau canale înguste şi întortocheate. Şi peste tot pe malurile lor se zăreau clădiri hexagonale, cu acoperişuri transparente. Iar sub bolta azurie, în lumina sorilor artificiali, planau aparate de zbor uşoare, aidoma aceluia cu care zburaseră Pământenii în ziua precedentă.

— Ce minunăţie! spuse Vrăjitorul, răguşit de emoţie, agitându-se în fotoliu.

Veronika şi băieţii priviră spre Flor. Aceasta surâse trist.

— Flor, spuse fetiţa, dragă Flor, oare va trebui într-adevăr să părăsiţi toate astea?

— Da, drăguţo! Şi cât mai repede cu putinţă! Ea lovi cu degetul o clapă şi locatovizorul se stinse. Cei câţiva mii de cercetaşi de pe Eo Tau sunt gata să primească navele cosmice ce transportă emigranţii. Primii vor sosi copiii şi tinerii. Ei au şi fost pregătiţi pentru condiţiile de viaţă de pe Eo Tau. La noi avem foarte puţin oxigen, dar pentru copii şi tineret nu precupeţim nimic! De aceea, aici, pe Eo Tau, ei nu vor avea nevoie să se obişnuiască cu căldura şi cu surplusul de oxigen din atmosferă. Cercetaşii au construit pentru ei oraşe întregi. Acum detaşamentele de cercetaşi isprăvesc de exterminat plantele otrăvitoare şi animalele de pradă de pe Eo Tau.

Vrăjitorul privi cu interes în ochii întunecaţi ai lui Flor.

— Dar dumneata, doctore, se pare că te-ai aclimatizat deja cu Steaua Dimineţii. În orice caz, respiri acelaşi aer ca şi noi.

— Da, mi-e destul de uşor. Dar tatăl meu…

— Cine e tatăl dumitale?

— L-aţi cunoscut: e Klad.

— Conducătorul expediţiei?

— El nu este numai conducătorul expediţiei, ci şi cel mai mare savant al Eferi Tau-lui.

— Şi el se simte prost aici?

— Foarte…

Flor nu termină. Undeva sub cupola transparentă a camerei se auzi un fâşâit şi un glas bărbătesc rosti răspicat:

— *Bensonto! Bensonto!*

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

în care Pământenii află despre războiul dintre cele două lumi

Flor sări în picioare şi Pământenilor li se păru că obrazul ei delicat păleşte şi mai tare.

— Alarmă! articulă ea cu oarecare greutate şi scoase din buzunarul de la piept o cutiuţă strălucitoare – un minuscul aparat de radio, exact ca acela pe care îl văzuseră în ajun la Klad. Ea întrebă ceva cu un glas precipitat, febril, şi o voce gravă îi răspunse ceva la fel de repede.

— Mi-au permis să rămân cu voi, spuse mai liniştită Flor, închizând aparatul de radio. Expediţia e în stare de alarmă şi cercetaşii de pe întreaga planetă îşi ocupă locurile pentru apărare. Aparatele noastre au înregistrat în Cosmos apropierea unei nave interplanetare.

— Cine poate fi? întrebă Vrăjitorul. Sinoţii?

— Bineînţeles! Nu sunt la prima lor încercare. De zeci de ani au căutat să debarce pe Eo Tau, ca să-i nimicească pe Eferieni.

— Să-i nimicească? În ce scop? Şi ce rost are cruzimea asta absurdă? De ce eşti atât de tulburată, Flor?

Ea se lăsă în fotoliu fără să răspundă şi apăsă pe rând mai multe clape. Ecranul locatovizorului se lumină din nou şi începu să clipească.

— Precum ştiţi, sistemul nostru solar e compus din trei planete: Eferi Tau, Sino Tau şi Eo Tau.

— Da, Flor…

— Cea mai bătrână planetă, Eferi Tau, se învârte în jurul lui Lado pe orbita cea mai îndepărtată. Cea mai tânără şi încă nelocuită de oameni, Eo Tau, se găseşte mai aproape de Lado decât celelalte. Distanţa medie care o desparte de Lado este de o sută zece milioane de kilometri pământeşti.

— Hm… Cam aceeaşi distanţă desparte Soarele de cea mai tânără planetă a noastră, de Venus, mormăi gânditor Vrăjitorul. Şi ceea ce e şi mai de mirare, este că ea se numeşte tot Steaua

Dimineţii. De altfel n-ai de ce să te miri, cred că fiecare sistem solar are planete tinere şi planete bătrâne… Dar, iartă-mă, m-am depărtat de subiect…

— Sino Tau se află între aceste două planete. Pe ea o despart de Lado o sută patruzeci de milioane de kilometri, în timp ce planeta noastră muribundă e la o depărtare de aproape trei sute de milioane de kilometri! Sino Tau se află în plină dezvoltare… Priviţi pe ecran…

Şi din nou, pe ecranul întunecat zbură înspre Pământeni un glob auriu, care creştea văzând cu ochii. În clipa în care el ocupă tot ecranul, Pământenii zăriră vălul albăstrui intens al oceanelor şi verdele delicat al unor continente necunoscute.

Şi din nou Flor închise locatovizorul.

— O planetă uriaşă, pe care nu se află decât un miliard şi jumătate de locuitori! spuse ea, încruntându-se, şi între sprâncene i se ivi o cută subţire. Zăcăminte neînchipuit de bogate, recolte extraordinare, o climă minunată! Ce le mai trebuie oamenilor acestei planete? Tăcu o clipă, apoi continuă cu un tremur în glas: acum patruzeci de ani, pe Eo Tau au coborât primele noastre nave cosmice şi au debarcat patruzeci de mii de cercetaşi. Erau oamenii noştri cei mai buni, erau cei mai buni dintre savanţii noştri. Ei s-au pregătit încă din tinerețe pentru această misiune ştiinţifică. Erau gata să se jertfească cu toţii ca să salveze de la pieire pe locuitorii Stelei Reci… Dar după un an, pe Eo Tau au debarcat Sinoţii, care i-au omorât pe toţi cercetaşii noştri! Au ucis fără scrupul şi fără milă patruzeci de mii de mari savanţi! Cercetaşii nici măcar nu s-au gândit să le opună rezistenţă, ci i-au primit cu bucurie, ca pe nişte oaspeţi ai planetei vecine.

Flor vorbea şi genele ei plecate tremurau uşor, trădându-i tulburarea. Pământenii simţiră ce sforţări făcea ca să se stăpânească.

— Da ce au făcut Sinoţii asta, Flor?

— După crima lor sălbatică, au trimis pe Eferi Tau o rachetă purtătoare a unui mesaj neruşinat. Ei susţineau că Steaua Dimineţii este planeta lor şi declarau că şi în viitor vor nimici orice Eferian care va încerca să se stabilească pe Eo Tau. Am trimis pe Sino Tau parlamentari, care să explice situaţia noastră desperată. Bineînţeles, Sinoţii erau la curent, pentru că navele lor cosmice vizitaseră de câteva ori Eferi Tau… Noi ştiam că ei

călătoreau de multă vreme prin Univers şi că văzuseră destule planete nelocuite şi cu mult mai frumoase decât Steaua Dimineţii! Parlamentarii noştri le-au spus că deocamdată Eferienii nu sunt în măsură să ajungă până la planetele altor sisteme solare şi le-au propus să vină să locuiască împreună cu noi Steaua Dimineţii, dacă cumva ar vrea să părăsească înfloritoarea lor planetă Sino Tau. Dar Sinoţii nici n-au vrut să audă. Atunci parlamentarii au promis că Eferienii vor părăsi pentru totdeauna acest sistem solar, dacă Sinoţii le împărtăşesc taina navelor lor de mare viteză.

— Şi ce au răspuns Sinoţii, Flor?

— I-au ucis… Printre cei care au pierit se afla şi soţul meu.

Pământenii erau covârşiţi. Flor se sculase din fotoliu şi se plimba prin cameră. Liniştea era tulburată de foşnetul uşor al salopetei ei galbene.

— Nemernicii! spuse deodată tare Ilia. Ah, cum îi urăsc pe Sinoţii ăştia!

— Şi eu! rosti, la fel de indignată, Veronika.

— Dragi copii! zâmbi cu tristeţe Flor, oprindu-se în mijlocul camerei. Ar fi nedrept să-i urâţi pe toţi Sinoţii, fără excepţie… Eu nu v-am comunicat un lucru foarte important… Vedeţi, savanţii noştri si-au concentrat multă vreme forţele în vederea îmbunătăţirii vieţii omului pe planeta noastră muribundă. Înţelegeţi? Asta era pentru noi lucrul cel mai important. Ei bine, din această pricină savanţii de pe Sino Tau ne-au luat-o înainte în unele domenii. Dar numai în unele… În altele au rămas în urma noastră. La ei mai dăinuie încă o orânduire socială nedreaptă. Sinoţii trăiesc acum o perioadă a istoriei lor care aminteşte foarte mult de raporturile din trecut ale poporului nostru cu Gaţii. Pe planeta lor o minoritate deţine puterea şi acaparează toate bunurile, iar majoritatea trăieşte în stare de robie şi sărăcie. La noi a fost instaurată măreaţa Eră a Prieteniei, pe când la ei sunt războaie nesfârşite. La noi ştiinţa e în slujba poporului, iar la ei în slujba unui grup de exploatatori. Planeta lor este împărţită în două tabere duşmane. În tabăra Gaţilor se dă o luptă înverşunată pentru putere între două fracţiuni.

— Dar de ce poporul nu-i nimiceşte pe aceşti Gaţi? izbucni Aleoşa, strângând pumnii. Ce le-aş face eu!…

Flor ridică din umeri:

— Asta este sarcina poporului de pe Sino Tau. Sunt convinsă

că va veni o vreme când Gaţii vor dispare şi de pe planeta lor, aşa cum au dispărut pe vremuri de pe Eferi Tau. Dar atâta timp cât mai există, suntem nevoiţi să ţinem seama de asta. Cu atât mai mult, cu cât ei cunosc secretul călătoriilor interplanetare ultrarapide şi sunt înzestraţi cu arme atotdistrugătoare foarte puternice.

În difuzor se auzi un fâşâit şi din nou răsună un glas bărbătesc îngrijorat:

— *Berku tino latos!*

— Plantonul a comunicat că aparatele au înregistrat apariţia în Cosmos a unei a doua nave interplanetare, spuse Flor.

Unul dintre pereţii hexagonali ai camerei se ridică. Şi Pământenii îl văzură intrând pe Klad. Era îmbrăcat cu aceeaşi salopetă galbenă strânsă pe corp. Numai că masca îi atârna pe umeri, lăsându-i obrazul descoperit.

Ochii întunecaţi ai lui Klad priveau liniştit, concentrat.

— *Verito,* spuse el şi, fără să aştepte vreun răspuns la salut, se duse cu paşi repezi şi hotărâţi la ecran şi aprinse locatovizorul.

Vrăjitorul ridică în grabă de pe podea cutiuţa lui azurie şi apăsă pe o manetă.

— *Rito fas!* spuse Klad.

— Iată-i! traduse glasul metalic din cutiuţă.

În mijlocul imensităţii întunecate, pe fondul îndepărtatelor stele strălucitoare şi al nedesluşitelor nebuloase, apăru silueta ameninţătoare a unei rachete conice. Din con ţâşnea un şuvoi uriaş de flăcări albe, care pe ecran părea nemişcat. Neverosimilul, uluitorul stâlp de foc se sprijinea în pâlnia largă a ampenajului şi în primul moment ai fi putut crede că stâlpul, asemenea unei punţi de foc, uneşte conul rachetei cu ampenajul. Prin ceaţa de un alb orbitor, Pământenii nu observară imediat complicata armătură de ajur, în interiorul căreia se zbuciuma acest şuvoi.

Ori de câte ori se iveşte vreo problemă în legătură cu tehnica, tot băieţii au de pus zeci de întrebări. Bineînţeles că, şi de data asta, cei „trei viteji” începură să discute pe şoptite, toţi deodată. Veronika le făcu semn să tacă, dar ei nici n-o băgară în seamă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă puţin nemulţumit Vrăjitorul.

Ilia tuși încurcat.

— Am vrea să știm dacă aceasta este o rachetă fotonică?

— Judecând după ceea ce se vede…

— Înseamnă că din duzele rachetei iese un flux de energie radiantă…

— Admițând că…

— Dar acest flux are o putere fantastică!

— Fireşte.

— Dar cum de nu se smulge şi nu arde în afara pâlniei ampenajului?

Flor îşi luă ochii de la ecran şi privi înspre băieţi:

— Această pâlnie nu este altceva decât un uriaş reflector. El nu primeşte energie pentru sine, ci o aruncă înapoi şi de aceea întreaga construcţie a rachetei e împinsă înainte.

— Cu ce viteză?

— Cu o viteză apropiată de cea a luminii.

— Totuşi, insistă Ilia, cum se face că această energie nu topeşte şi nu volatilizează reflectorul? Şi întreaga rachetă?

— În asta şi constă secretul Sinoţilor. Doctoriţa se întoarse spre ecran şi adăugă: Vedeţi cercul acela negru de pe conul rachetei?

— Da, răspunseră într-un glas băieţii.

— Este semnul distinctiv al uneia dintre cele două fracţiuni. Ceilalţi Gaţi desenează pe navele lor cosmice un triunghi negru. Primilor le spunem „încuiaţii” şi celorlalţi „colţoşii”.

— Şi care din aceste grupări e mai bună? întrebă Veronika.

— Amândouă la fel de rele, râse Flor fără veselie.

— Dar aceste denumiri au un sens, spuse Ilia chibzuind.

— Şi încă ce sens! glumi Aleoşa. Şi unii şi alţii sunt proşti ca noaptea!

— Din păcate nu-i aşa, oftă Flor. Dacă duşmanii noştri ar fi nişte proşti, le-am veni mai uşor de hac. Dar sunt nişte piraţi inteligenţi şi cruzi!

Klad apăsă pe clapele locatovizorului. Racheta dispăru şi prin ceaţă se porni o cascadă de stele. După câteva secunde ecranul se limpezi şi toţi văzură şi cea de a doua rachetă. Nu se deosebea de prima decât prin aceea că pe conul ei era zugrăvit un triunghi mare, negru, în întunericul de nepătruns al Universului, coloana ei de foc strălucea la fel de puternic.

Klad privea racheta în tăcere.

— „Încuiaţii” vor fi pe Eo Tau peste treizeci şi cinci de minute, iar „colţoşii“ peste cincizeci de minute, spuse el liniştit şi închise locatovizorul. După calculele noastre, rachetele lor vor coborî în regiunea Marelui Oraş… Flor, trebuie să plec imediat.

— În regiunea Marelui Oraş?

— Da.

— Bine, spuse ea cu glas liniştit. Nu uita să-ţi pui masca, altfel iar o să te necăjească inima.

— Da, da, dădu el din cap distrat.

— Puneţi-o acum! insistă ea. Nici în casă n-ar trebui să stai fără mască.

El îşi puse ascultător masca galbenă pe cap şi se îndreptă spre ieşire.

— Flor, vă recomand, ţie şi oaspeţilor noştri, să coborâţi spre mare, spuse el din prag. Gaţii ştiu că n-avem niciun fel de construcţii pe ţărm. Acolo veţi îi la adăpost.

— Bine.

Klad trecuse pragul, dar ea îl opri:

— Ai grijă de tine… Adu-ţi aminte că dacă… ţi s-ar întâmpla ceva, o să-mi fie foarte greu…

Fără să răspundă, el ridică mâna în semn de rămas bun şi dispăru dincolo de perete.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

în care pe Steaua Dimineţii
debarcă jefuitorii de pe Sino Tau

Într-un minut, aparatul de zbor îi duse pe Flor şi pe Pământeni pe ţărmul larg şi stâncos.

Văzduhul era senin, oceanul liniştit. Întinderea lui albastră, pustie şi nesfârşită semăna cu o pânză bine netezită. Pe suprafaţa lui nu era nicio pată, nicio cută, doar strălucitorul Lado se răsfrângea în apă cu sclipiri orbitoare.

Ieşind din cabină, Pământenii fură izbiţi de un val de aer cald şi umed, mirosind puternic a alge. În aceste adieri ale mării se împletea încă un miros cunoscut, acela de miere. Acest parfum delicat, puţin picant, care plutea în văzduhul fierbinte, tremurător, venea dinspre povârnişurile unor munţi acoperiţi cu iarbă şi ferigi trandafirii.

Din tufişuri se auzeau fel de fel de păsări intonând pe mii de glasuri imnul lor de bucurie închinat măreţului Lado şi veşnicei vieţi din Univers.

Flor se duse la umbră, sub o stâncă care înainta asupra mării. De după o grămadă de bolovani ieşiră doi pterozauri, care, bătând leneş din aripile lor greoaie, îşi luară zborul spre un defileu. Ecoul aduse îndărăt pe plajă ţipetele lor stridente, supărate.

Flor nu le acordă însă nicio atenţie.

— Am impresia că ţi-e cald, Flor… Şi nici cu respiraţia nu o duci prea bine, spuse îngrijorat Vrăjitorul, observând că răsuflă cu oarecare greutate.

— Nu, organismul meu e suficient de antrenat…

Se lăsă jos pe o stâncă şi-i pofti pe Pământeni să se aşeze.

Între timp, marea începuse să se zbuciume, lovind uşor prundişul de pe mal. Prin apa limpede, scânteind în ploaia aurie a razelor de soare, se vedea fundul pietros, cu alge cafenii-roşcate.

Aninate de frunzuliţele lor subţiri, străluceau nişte băşicuțe minuscule. O meduză mare cât o roată de car plutea pe deasupra

algelor, umflându-şi necontenit umbrela trandafiriu-liliachie. Nu departe, cu un uşor plescăit, sări din apă un peşte mare, portocaliu, care, după ce zbură vreo zece metri, se cufundă fără zgomot în albastrul mării.

Ilia băgă o mână în apă şi strigă bucuros:

— Băieţi! Apa e aproape fierbinte!

— E caldă, preciză Veronika, n-are mai mult de treizeci de grade.

Cititorule, dacă ai, sau dacă ai avea doisprezece ani şi te-ai afla într-o zi înnăbuşitoare pe malul unui râu sau al unei mări calde, oare n-ai avea poftă să te scalzi în undele străvezii şi mătăsoase, oricât de preocupat ai fi?

Copiii se priviră şi citiră fiecare în ochii celuilalt aceeaşi puternică ispită.

— Spune-mi, doctore, îngăimă Ilia, n-am putea…

— Ce? întrebă Flor.

— Să ne scăldăm.

— Nu… începu Vrăjitorul.

Flor îl întrerupse:

— Sigur că se poate, copii! în mările şi oceanele de pe Eo Tau vietăţile submarine periculoase au fost de mult stârpite… Cel puţin acelea care trăiesc în apropierea ţărmului.

După câteva minute, gâfâind şi chiuind, cei trei voinici, arşi de soare, se bălăceau în mare. Veronika îi privea cu invidie; neştiind să înoate, nu se hotărâse să intre în apă decât până la genunchi, aşa că se plimba la un pas de ţărm, ţinându-şi ridicate poalele rochiţei ei albastre.

În umbra stâncii, Vrăjitorul stătea de vorbă cu Flor, fără să-i slăbească din ochi pe înotători.

Băieţii ajunseră destul de departe, dar glasurile li se auzeau limpede deasupra apei liniştite.

— Pfui! E sărată! scuipă Nikita vesel.

— Ia uitaţi-vă ce bine mă scufund eu! ţipă Aleoşa cel roşcovan şi, apucându-se de nas, plonjă cu capul înainte, în timp ce picioarele îi se zbăteau caraghios deasupra apei.

Deodată, Veronika, stând cu mâna streaşină la ochi, zări departe de tot, la orizont, un punct negru. Nici nu apucă să deschidă gura ca să dea de veste, că punctul se şi transformase într-o rachetă, ce se apropia cu o viteză nebună. După încă câteva clipe, umbra ei uriaşă alunecă pe deasupra capului fetiţei

şi dispăru îndărătul piscurilor înzăpezite.

Racheta zbura cu motoarele oprite, şi totuşi viteza ei era fantastică, de necrezut. Imediat după dispariţia ei, Veronika auzi un şuierat asurzitor, care îi tăie răsuflarea. Un val de aer cald tulbură apa, izbind-o de mal şi făcând să foşnească ramurile ferigilor de pe coasta muntelui.

— Racheta! ţipă sugrumat fetiţa. Sinoţii!

Totul se petrecuse atât de repede, încât băieţii, absorbiţi de scăldat, nu-si dăduseră seama de nimic. Dar Flor şi savantul care stăteau sub stâncă auziseră şuieratul care se îndepărta şi săriseră în picioare.

Fetiţa se apropie de ei în goană, sărind peste pietre.

— Bunicule!… Flor!… Sinoţii!…

— Încotro a zburat racheta? întrebă surd Flor.

— Într-acolo… Pe deasupra defileului…

Stăpânindu-şi panica, Flor îl privi pe Vrăjitor:

— O să trebuiască să vă părăsesc… Dar n-am să lipsesc mult.

— Nu se poate să faci asta, Flor! protestă el. Nu e prudent.

— Mă întorc foarte repede, spuse ea grăbită şi pentru prima oară i se îmbujorară obrajii. Vreau doar să văd ce au de gând Sinoţii… Judecând după direcţia ei, racheta n-a coborât acolo unde era aşteptată… Trebuie neapărat să transmit asta prin radio cercetaşilor noştri.

— Dar asta e curată nebunie, Flor! Nu se poate să te duci în întâmpinarea morţii!

Ea clătină din cap:

— Trebuie să mă înţelegeţi… în Marele Oraş sunt oamenii noştri, e tata… Am să observ numai şi am să transmit prin radio…

— În cazul acesta vin cu dumneata. Nu te las singură în ruptul capului.

— Şi eu? întrebă fetiţa cu glasul tremurat.

— Bine, hai şi tu, încuviinţă Flor, dar repede!

— Şi băieţii?

— Lasă-i să se scalde… O să ne întoarcem imediat… Repede! Repede! Să nu pierdem nicio clipă!

Se urcară din fugă în aparatul de zbor. Băieţii, simţind în cele din urmă că se petrece ceva, începură să înoate de zor spre mal. Aparatul de zbor se ridică de pe pietriş şi făcu un scurt ocol, spre înotători. În clipa în care ajunse deasupra lor, Vrăjitorul se aplecă afară din cabină şi le strigă:

— Nu vă temeţi, voinicilor. Ne întoarcem imediat!

Pasărea cea albă îşi luă apoi zborul spre cer. Veronika văzu cu inima strânsă că băieţii ieşiseră pe plajă şi urmăreau cu capetele ridicate aparatul care se depărta.

Acesta luă viteză. Stâncile treceau pe lângă ei ca vântul. Apoi piscurile înzăpezite rămaseră sub ei, învăluite în ceaţă, şi deodată se ivi din nou măreţul Gaustaf cu conul fumegând. La început Veronikăi i se păru că vulcanul nu-i chiar atât de mare şi că dacă ar întinde puţin mâna, ar ajunge uşor până la el. Dar

văzând cât de mult dura zborul aparatului pe lângă coastele lui acoperite de omăt, pe lângă prăpăstiile şi colţii lui pietroşi, îşi dădu seama de proporţiile sale gigantice.

Dar iată că şi vulcanul rămase în urmă. Acum pe sub aparat alunecau iarăşi stânci întunecate, trecători. Deodată se pomeniră deasupra unui podiş.

— Racheta! exclamă fetița.

Chiar şi de acolo, de la înălţime, părea uriaşă. Poate că doar o casă de o sută de etaje ar fi egalat-o.

Stătea sprijinită pe coadă, în mijlocul vegetaţiei arse şi înnegrite, îndreptându-şi spre cer vârful ascuţit. Pe scările rachetei, de-a lungul stâlpilor ce uneau conul de coadă, se zăreau agitându-se sute de oameni, care, de la distanţa aceea, păreau nişte furnici.

Deodată aripile aparatului începură să trosnească şi să se lovească una de alta. Apoi, brusc, se opriră. Flor se înfipse cu mâinile în comenzi.

— Nu înţeleg ce se întâmplă... îngăimă ea, manipulând manşele.

Aripile aparatului nu se mai mişcau. Înclinându-se din ce în ce mai mult şi planând, pasărea cea albă cobora vertiginos.

— Ne prăbuşim! exclamă înnăbuşit Veronika şi se cramponă de braţul bunicului ei, care, fără o vorbă, o strânse cu putere la piept. Izbitura nu fu chiar atât de puternică cum se aşteptau. Amortizoarele o atenuară, aruncând uşor aparatul în aer. Pasărea cea albă săltă de câteva ori pe pietre şi în sfârşit se opri în marginea unei prăpăstii.

Fără să-și ia ochii de la nava Sinotă, cei trei pasageri ieşiră din cabină.

Înspăimântătoarea rachetă, în jurul căreia mişunau oameni, se înălţa în mijlocul podişului la o depărtare de trei-patru kilometri. Pe conul ei cenuşiu se zărea limpede un cerc negru.

— Cum să te lupţi cu piraţii ăştia? spuse Flor cu glas tremurător. Noi nu suntem obişnuiţi să ne războim, prietene Pământean... Pe planeta noastră războaiele au încetat cu mii de ani în urmă.

Vrăjitorul se trăgea de barbă în tăcere.

— Bunicule! strigă Veronika. De ce taci? De ce nu faci ceva?

— Ai răbdare, nepoţico... S-ar putea să fi găsit o soluţie...

Flor îl privi plină de nădejde. El continuă:

— Cu bandiţii trebuie să procedezi aşa cum merită. Distrugeţi-i!

— Cum!? exclamă Flor.

— În camera în care am dormit atârna pe perete un grafic. Din acest grafic reieşea că învăţaţii de pe Eferi Tau pot, cu ajutorul fantasticei energii a ultrasunetelor, să oprească cutremurele de pământ... adică cutremurele de planetă. Şi nu numai să le oprească, dar să le şi provoace!

Flor îl privea cu ochii larg deschişi.

— Să provocăm un cutremur? A, te-am înţeles! Şi scoţând în grabă din buzunar micul ei radioemiţător, rosti: *Emi tonto Flor... Emi tonto Flor...*

Repetă de mai multe ori fraza, dar fără rezultat. În cele din urmă ascunse aparatul, ridicând descurajată din umeri:

— Nici el nu mai funcţionează...

— Priviţi, priviţi! strigă deodată Veronika.

De pe una din scările navei cosmice se aruncară în gol două siluete omeneşti, întunecate, şi, în aceeaşi clipă, pe umerii lor se desfăcură nişte aripi oblice. Cei doi oameni, întinzându-se în aer, porniră în zbor pe deasupra văii arse, înspre stânci.

Se auzea un sunet egal – „i-i-i-i” – care amintea de şuieratul gloanţelor.

Flor se repezi în cabina aparatului de zbor, de unde se întoarse cu o ţeavă argintie. Privirile ei străluceau de ură. Îi ochi pe Sinoţii zburători, apoi lăsă arma în jos, gemând:

— Nu funcţionează… Toate au încetat să mai funcţioneze… Toate!

Cei doi Sinoţi, având coifuri lunguieţe şi costume complicate, foarte asemănătoare cu cele de scafandru, coborâră pe stânci lângă ei. Aripile lor, ca nişte evantaie, li se strânseră fără zgomot pe spate.

Unul din ei, care avea nişte favoriţi stufoşi, roşcaţi, pe obrazul său rotund ca o lună şi la fel de roşcat, spuse aspru şi repede ceva celuilalt. Acesta, complet spân, cu faţa pământie şi ochii bulbucaţi şi sticloşi, făcu un pas spre Flor şi-i smulse cu brutalitate din mâini ţeava argintie.

— Nu s-ar spune că tinerii aceştia au maniere prea elegante! spuse supărat Vrăjitorul, apăsând pe nişte clape ale cutiuţei sale azurii. Şi pe dată glasul metalic traduse vorbele sale în limba Sinoţilor.

— Goreno! spuse poruncitor omul cel roşcovan, întorcându-se spre tovarăşul său. Ia de la bătrânul ăsta cutia! Repede, Goreno!

— Am înţeles, mărite Skorpinomo, spuse cu un glas ciudat, scârţâitor, Sinotul cu faţa pământie şi făcu o mişcare, spre Vrăjitor.

— Nu, nu! protestă Vrăjitorul, dându-se înapoi. Dacă-mi luaţi cutiuţa, veţi pierde orice posibilitate de a ne înţelege.

— Bine, deocamdată nu te atinge de el, Goreno, făcu Sinotul cel cu favoriţi. Dar spune-mi, bătrânule, cum de nu a încetat să funcţioneze dispozitivul cibernetic al cutiuţei tale, aşa cum s-a întâmplat cu aparatul vostru de zbor şi cu puşca voastră ultrasonoră cu care se pregătea să mă împuşte această frumoasă femeie? Căci racheta noastră emite în clipa de faţă unde electromagnetice speciale. Iar în raza de acţiune a acestor unde, orice mecanism încetează să mai funcţioneze, moare.

— Totuşi aparatele de zbor de pe umerii voştri n-au murit, spuse Vrăjitorul.

— Asta-i secretul nostru, moşule.

— Şi de ce credeţi că n-as avea şi eu secretul meu?

Ochii rotunzi ai lui Skorpinomo îl priviră pe Vrăjitor cu o nedumerire haină.

— Dacă-i aşa, atunci am să-ţi smulg acest secret! Nu uita, moşule să sunteţi prizonierii mei! Ceea ce mă miră însă la tine este că, spre deosebire de ceilalţi Eferieni, porţi barbă – ca noi, Sinoţii.

— Acum îmi pare tare rău că nu mi-am ras barba, spuse cu arţag Vrăjitorul. Oricum, mă linişteşte gândul că barba mea nu seamănă cu favoriţii dumitale hidoși!

— Bunicule! şopti Veronika speriată.

— Ascultă, moşule! spuse Skorpinomo fără să ridice glasul. Dacă mai vorbeşti fără respect despre cuceritorii Cosmosului, am să-i poruncesc lui Goreno să-ţi jumulească barba asta albă fir cu

fir. Ai înţeles? Şi acum spune-mi cine-i fetiţa asta.

— Nepoţica mea.

— Dar femeia asta cine e?

— N-ai decât s-o întrebi pe ea.

Skorpinomo se uită ţintă la Flor.

— Cine eşti tu, frumoaso?

Întorcându-se cu spatele la Skorpinomo, Flor se adresă Vrăjitorului:

— Dragă Pământeanule, transmite, te rog, acestui ticălos că îl dispreţuiesc şi că n-am de gând să răspund la niciuna din întrebările lui!

Veronika îngheţă de spaimă. O clipă crezu că Sinotul are s-o lovească pe Flor. Cu toate acestea, Skorpinomo nu se mişcă, iar ochii lui verzui, de pasăre, râdeau.

— Atâta pagubă, spuse el. După ce voi fi isprăvit cu organizarea acestei planete, ai să mă respecţi! Ştii că-mi placi, frumoaso? Am să te duc pe planeta noastră şi-am să te fac una din nevestele mele! Fiindcă la noi…

Dar Skorpinomo nu apucă să-şi isprăvească fraza: deasupra lor trecu, năprasnic, o umbră uriaşă. Cu un şuierat sinistru, cea de a doua navă cosmică alunecă în zbor frânat peste capetele lor şi pe conul ei putură distinge cu uşurinţă un triunghi negru. Apoi totul se petrecu cu o iuţeală vertiginoasă. Din triunghiul cel negru ţâşni o rază ciudată, fumegândă, care străbătu ca un fulger valea arsă şi se înfipse în racheta cu cerc negru.

— O-o-o! începu să urle subţirel Skorpinomo, ca şi cum l-ar fi apucat brusc o cumplită durere de măsele.

Racheta din vale începu să se clatine. Apoi armătura ei, împreună cu fiinţele liliputane care mişunau de-a lungul scărilor ei, începu să se năruie, şi conul cu cerc negru se prăbuşi.

* * *

…Cu câteva minute mai devreme, pe malul oceanului, băieţii, neavând ce face, bombardau cu pietre meduzele ce se iveau la suprafaţa apei. În cele din urmă li se făcu lehamite şi de distracţia asta, şi Ilia ordonă:

— Să mergem!

Nikita şi Aleoşa nu răspunseră. Se aşezaseră pe mal, cu genunchii la gură, şi priveau duşi pe gânduri la peştişorii roşietici din apa străvezie.

— Dar ce-i cu voi, măi băieţi, de nu vă urniţi?

— Şi, mă rog, cam unde ai vrea tu să mergem? întrebă Nikita fără să ridice capul.

— Unde a dus mutul iapa! se supără Ilia.

— Te pomeneşti că ştii tu drumul până acolo.

— Îl ştiu, cum să nu.

— Ia uite ce deştept eşti!

— Mai deştept decât tine!

— Înţeleptul înţelepţilor, îl ironiză Aleoşa, cu un zâmbet zeflemisitor. Toată strada ştie asta…

— Să lăsăm gluma, băieţi, spuse Ilia câtuşi de puţin supărat. Noi stăm aici, iar acolo cine ştie ce se-ntâmplă… Poate că Veronika…

— Aha, Veronika! îi replică Nikita agresiv. La Veronika ţi-e

gândul, cavaler nefericit! Prinţesa ta a zburat şi nici măcar nu ţi-a făcut un semn cu mâna! Dar tu arzi de nerăbdare s-o vezi? Nu?

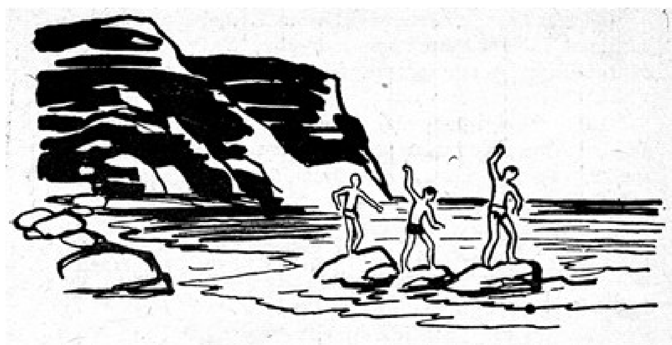
— Prostii! răspunse Ilia roşu ca un rac. Pe cuvântul meu că sunt prostii! Ce cavaler? Ce prinţesă?

— Aceea pe care tu şi Leoşa n-o mai slăbiţi din ochi.

— Ce-e? se indignă Aleoşa? sărind în picioare. Eu n-o slăbesc din ochi pe Colilia? Iliuşka, ia hai să-i tragem o bătaie, să-l învăţăm minte!

— Hai!

— Staţi, băieţi, bătu în retragere Nikita, am glumit...

— Adevărul e că tu nu-ţi iei ochii de la ea! râse Aleoşa. Am observat asta... ştii când? Când am fost acasă la Vrăjitor şi el a spus că tu eşti Dobrânia Nikitici, care acum câteva sute de ani a eliberat-o pe Zabava din robia Zmeului Zmeilor.

— Ia stai! îl întrerupse Ilia. Abia acum îmi dau seama! Nikita al nostru a salvat-o de-adevăratelea pe Zabava, şi o dată cu ea şi pe tine, Aleoşa, din captivitatea lui Tiberi Kato! Doar florile acelea erau la fel, dacă nu şi mai primejdioase ca Zmeul Zmeilor!... Dar... ce-i asta?

Pe deasupra capetelor lor trecu şuierând, ca un fulger negru, o rachetă. Deşi dispăru într-o clipă dincolo de munţi, cei trei voinici îşi dădură seama că zburase exact în direcţia în care porniseră cu puţin înainte Vrăjitorul cu Veronika şi Flor. Dar niciunul din ei nu bănui că aceasta era cea de a doua navă cosmică a Sinoţilor, care-şi urmăreau adversarii de asemenea Sinoţi. Îşi închipuiră că cosmonauţii aceştia veniseră anume ca să-i atace pe prietenii lor.

Rămaseră deci încremeniţi, ascultând şuieratul rachetei ce se pierdea undeva în depărtare. Apoi se uitară unul la altul.

— Haidem! spuse ferm Nikita.

— Haidem! îi răspunseră cu hotărâre Ilia şi Aleoşa.
Şi porniră tustrei la drum greu.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

în care cosmonauţii aud geamătul planetei

Skorpinomo fusese atât de zguduit de nimicirea navei sale, încât nu-şi mai venea în fire. Palid şi descompus la faţă, trăgându-se convulsiv de favoriţi, urmărea cu o privire fixă, de nebun, cum se depărta racheta cu triunghiul negru. Căci, după atacul ei fulgerător, nava aeriană plecase încet, lăsând în urmă o dâră de fum, şi după o jumătate de minut dispăruse dincolo de linia munţilor.

— Goreno!! strigă deodată Sinotul, cu o desperare izbucnită din întreaga lui fiinţă.

— Da, mărite Skorpinomo, răspunse liniştit celălalt, cu glasul lui scârțâitor.

— Pune cătuşe prizonierilor!

Goreno îi îndeplini ordinul cu repeziciune. De altfel era şi înzestrat cu o forţă supraomenească, aşa că orice împotrivire ar fi fost de prisos. Mâinile lui parcă erau de fier. Totuşi singura care gemu în clipa în care îi puse cătuşele fu Veronika.

— Păzeşte prizonierii, Goreno!

— Am să fiu cu ochii în patru, mărite Skorpinomo.

Skorpinomo făcu un pas spre marginea prăpastiei şi sări în gol.

Pe spatele lui aripile i se desfăcură larg, în evantai, purtându-l în zbor grăbit spre locul unde zăceau rămăşiţele fostei rachete. Sinotul se făcu din ce în ce mai mic şi în curând începu să semene cu un liliac.

Vrăjitorul se întoarse spre Goreno.

— Ascultă, stimate… sau cum trebuie să-ţi spun?

Goreno tăcea. Ochii lui sticloşi şi neprietenoşi, total inexpresivi, priveau ţintă cutiuţa albastră.

— Goreno, spuse bătrânul, cu dumneata vorbesc.

— Te ascult, începu să scârţâie brusc Sinotul, auzindu-şi numele din cutiuţă.

— Ai să ne păzeşti cu adevărat?

— Da, am să vă păzesc.

— Dar de ce? Ce ai cu noi?
— Nu ştiu. N-am nimic.
— Ne urăşti?
— Nu, îmi sunteţi indiferenţi.
— Mda. Şi vasăzică nu avem voie să ne mişcăm de-aici?
— Nu, trebuie să staţi pe loc.
— Dar de ce?
— Aşa a poruncit Marele Skorpinomo.

Goreno răspundea rar, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Buzele lui, la fel de pământii ca şi obrazul, de-abia se întredeschideau, lăsând să treacă nişte sunete scârţâite. Era respingător de urât.

— Jur pe barba mea că noi nu prezentăm niciun interes pentru dumneata, Goreno!

— Aşa a poruncit Marele Skorpinomo, repetă fără vlagă Goreno.

— Dar dacă… încercăm totuşi să plecăm?
— Dacă încercaţi să plecaţi, vă ucid.
— E în stare s-o facă, spuse Flor şi se întoarse cu spatele la Goreno. Lasă-l în pace, dragă Pământene…

— Dar, Goreno, spuse Veronika, racheta voastră a fost distrusă! Nici voi nu sunteţi într-o situaţie mai bună ca a noastră!

— Nu mă interesează în ce situaţie mă aflu.
— Dar şi pe dumneata s-ar putea să te omoare „colţoşii”.
— Nu mă tem de moarte.
— Vrei să spui că nu ţi-e dragă viaţa?
— Nu, nu mi-e dragă viaţa.
— Atunci ce ţi-e drag?
— Nimic.
— Înseamnă că n-ai inimă!
— Nu, n-am inimă.
— Atunci nu eşti un om, eşti un monstru.
— Nu sunt nici om, nici monstru.
— Atunci ce eşti, Goreno?
— Sunt un mecanism, ca şi cutiuţa voastră.
— Un robot! exclamă Vrăjitorul. Bănuiam eu! Ne aflăm deci în prezenţa unui extraordinar exemplar de maşină asemănătoare omului! Ah, ce n-aş da să-ţi pot scotoci în măruntaie, Goreno!

— Dacă vă apropiaţi de mine, vă ucid.
— Atunci fii pe pace, nu ne atingem de măruntaiele tale! Dar

spune-mi, Goreno, cu racheta voastră au mai sosit pe Steaua Dimineţii şi alte mecanisme asemănătoare cu dumneata?

— Pe Steaua Dimineţii au venit numai mecanisme, cu excepţia Marelui Skorpinomo, care ne conduce.

— Hm… şi toţi în afară de dumneata şi de Skorpinomo au pierit… Dar, la urma-urmei, de ce n-a luat Skorpinomo oameni cu el?

— Marele Skorpinomo n-a luat cu el oameni pentru că nu avea încredere în ei.

— Ia te uită! Rău stau lucrurile pentru Skorpinomo, dacă nu poate avea încredere nici măcar în oamenii propriei sale planete!

Robotul tăcea, privind nemişcat înainte: deasupra lanţului muntos, din partea cealaltă a văii, se ivise din nou racheta „colţoşilor”. De bună seamă că făcuse un ocol şi acuma se întorcea îndărăt.

— „Colţoşii” au de gând să coboare tot în valea aceasta, spuse Flor. Pe deplin liniştită, ea îşi dusese mâinile ferecate în dreptul buzunarului de la piept şi începu să-şi mişte degetele, pipăind radio-emiţătorul. Ia priviţi-l pe ticălosul de Skorpinomo cum se mai grăbeşte să se întoarcă înapoi, continuă ea. Aha, mi se pare că i s-au defectat aripile!

Într-adevăr, Skorpinomo zbura foarte ciudat, cu un fel de zvâcnituri neregulate. Una din aripi îi cădea mereu în jos şi Sinotul de-abia îşi mai ţinea echilibrul.

Deodată robotul începu să se agite, privind neliniştit în toate părţile.

— Recepţionez radiounde inexplicabile, spuse el repede, ridicându-şi mâna pământie spre antenele lunguieţe care îi împodobeau capul. Recepţionez radiounde, recepţionez radiounde, repetă el iar şi iar.

Gâfâind, Skorpinomo se apropie în zbor şi se lăsă pe stâncă. Una din aripi i se bălăbănea pe spinare, ca o aripă de pterozaur mort.

— Toţi au fost nimiciţi!… Toţi!… gemu de unul singur şi, smucindu-şi umerii, îşi azvârli cât colo aripile, care căzură pe pietre cu un fâsâit uşor.

— Mărite Skorpinomo, pe aici, pe undeva funcţionează un radio-emiţător, raportă impasibil robotul.

Skorpinomo păru să nu fi auzit cuvintele lui. Urmărea cu ochi sticloşi racheta cu triunghi negru, care, după ce se ridicase lin cu

vârful spre cer, cobora acum perpendicular spre sol. Şuvoiul de foc şi de fum năvăli în vale, şi după câteva clipe un val de praf şi de aer fierbinte pătrunse până la stânci. Veronika începu să clipească şi închise ochii. Când îi redeschise, racheta se imobilizase pe sol, în poziţie verticală.

— Goreno! strigă cu înverşunare Sinotul.

— Da, mărite Skorpinomo!

— Porneşte chiar acum în zbor până la racheta aceea!

— Pornesc chiar acum în zbor până la rachetă.

— Te amesteci printre ceilalţi roboţi…

— Mă amestec printre ceilalţi roboţi.

— Şi faci în aşa fel încât să te ia drept unul de-ai lor.

— Fac în aşa fel încât să mă ia drept unul de-ai lor.

— Apoi îl ucizi pe comandantul navei.

— Îl ucid pe comandantul navei.

— Pleacă, Goreno!

— Am înţeles, mărite Skorpinomo.

— Aşteaptă, dă-mi mie ţeava asta argintie… S-ar putea să-mi fie de folos. Aşa… Dă-i drumul!

Robotul se aruncă în gol. Dar aripile i se deschiseră cu mare întârziere, astfel că fu cât pe ce să se sfarme de stânci. Ajungând jos, se făcu nevăzut în iarba pârjolită din vale.

— O să-l omoare! Trebuie să-l omoare! şoptea răguşit Skorpinomo, ameninţând cu ţeava argintie în direcţia navei aeriene. Iar după aceea voi rămâne eu stăpânul rachetei.

Flor făcu un pas spre el.

— Stai! urlă Sinotul, revenindu-și. Stai! Altminteri te desfiinţez chiar cu arma ta! Nu uita că sunteţi ostaticii mei! Eferienii n-au să îndrăznească să-mi facă nimic atâta timp cât sunteţi în mâinile mele. Pe urmă… pe urmă când racheta va fi a mea, ştiu eu ce-mi rămâne de făcut.

— Ascultă, ucigaşule! spuse încet Flor, uitându-se ţintă în ochii lui spălăciţi. În liniştea ei era atâta curaj, atâta încredere în propria-i superioritate, iar privirea ei exprima atâta dispreţ, încât Sinotul încremeni.

— Ascultă, Skorpinomo, repetă ea, află că nu vei fi niciodată stăpânul rachetei „colţoşilor”.

— De ce? întrebă el, privind-o încruntat.

— După distrugerea rachetei voastre, câmpul electromagnetic din jurul nostru a dispărut, şi am reuşit să intru în legătură prin

radio cu cercetaşii Eferieni, care sunt gata! Înţelegi? Gata să-i şteargă pe Sinoţi de pe faţa acestei planete! E adevărat că noi nu ştiam până acum ce e războiul, şi nici nu am inventat mijloace speciale pentru uciderea oamenilor... Degeaba te uiţi la ţeava asta argintie pe care a smuls-o robotul din mâna mea... Această armă a fost creată anume pentru suprimarea animalelor primejdioase de pe Steaua Dimineţii, şi ea funcţionează pe o rază de numai trei sute de metri... Dar noi dispunem şi de alte mijloace pentru a lupta cu forţele naturii! Şi unul din aceste mijloace suntem siliţi astăzi să-l folosim împotriva invadatorilor Stelei Dimineţii!

— Ce au de gând să facă Eferienii? întrebă Skorpinomo derutat.

— Staţia noastră seismologică va declanşa în această regiune cel mai nimicitor cutremur planetar – un cutremur care depăşeşte cu mult imaginaţia dumitale, Skorpinomo! Într-o clipită staţiile noastre seismice ultrasonice vor distruge toată această vale muntoasă, cufundând-o în magma planetei împreună cu rămăşiţele rachetelor voastre!

— Minţi! strigă el, speriat.

— Nu, nu mint, Skorpinomo! Eferienii nu ştiu ce-i minciuna... Seismologii nu aşteaptă decât semnalul meu şi dacă aici nu s-ar afla cu mine şi prietenii aceştia veniţi din alt sistem solar, aş fi dat de mult semnalul... Vezi, îmi ţin mâna în buzunarul în care e

aparatul de radio! O singură apăsare pe buton şi…

— Aşteaptă! ţipă piţigăiat Skorpinomo. Nu face asta!… Vreau să trăiesc! Auzi, vreau să trăiesc!

— Asta mă gândeam şi eu! râse Flor dispreţuitor. Urcă-te în aparatul de zbor.

El se repezi în cabină şi se aşeză într-un ungher, strângând în mâini ţeava argintie. Dinţii îi clănţăneau.

Flor, Vrăjitorul şi Veronika se urcară în urma lui şi se aşezară în partea opusă.

— Flor, spuse fetiţa neliniştită, dar acolo, pe malul oceanului…

— Băieţii? întrebă Flor. Nu te nelinişti, drăguţa mea, pe ei nu-i ameninţă nimic… Cutremurul se va concentra numai în această vale.

— Numai să aveţi în vedere că sunteţi prizonierii mei, articulă Skorpinomo, mişcându-şi anevoie buzele crispate, şi că n-o să vă scot cătuşele pentru nimic în lume. Iar dacă mă duceţi la Eferieni, vă ucid!…

— Skorpinomo, oare nu ţi s-a urât să tot pronunţi cuvântul ăsta: ucid, ucid, ucid? izbucni Vrăjitorul, şi clătină supărat din cap.

— Semnalul a fost dat! spuse Flor, punându-şi mâinile încătuşate pe manşă.

Aparatul de zbor se înălţă vertical în văzduh. Şi în aceeaşi clipă un vuiet prelung, ca un geamăt, zgudui totul împrejur. Acest geamăt uriaş ajunse până la urechile cosmonauţilor, chiar în cabina unde în mod obişnuit nu pătrundeau sunetele dinafară.

Văzură cum, sub ei, stâncile încep să se clatine, să se mişte, năruindu-se una peste alta şi deodată valea se deschise şi în abisul ei întunecat rachetele Sinoţilor se prăvăliră de-a valma cu giganticele blocuri de piatră şi cu grămezile colosale de argilă şi nisip… Nori de aburi clocotiţi se ridicară în văzduh, învăluind aparatul de zbor.

Vuietul creştea mereu. Ai fi zis că din adâncurile planetei se smulge un strigăt de durere, un urlet sălbatic.

Zburară multă vreme fără să mai vadă nimic din pricina norilor deşi de aburi care-i învăluiau. Din când în când aparatul tresărea şi se clătina.

— Ciudat, spuse Flor cu voce îngrijorată, parcă ne bombardează cineva…

Deodată aparatul se smuci violent. Printre rotocoalele de abur

ce se destrămau, exploratorii zăriră Gaustaful. Dar ce înspăimântătoare era acum priveliştea! Deasupra craterului ardea o vâlvătaie uriaşă, fumul şi cenuşa se ridicau învârtejindu-se spre cer şi şuvoaiele de lavă arzândă îşi croiau drum spre ocean, topind zăpezile eterne.

Din crater ţâşni un bloc de piatră incandescentă, care, explodând ca o bombă, se risipi în văzduh în schije aurii.

— Erupţie! strigă isteric Skorpinomo. Sus, sus! Mai repede sus!

O schijă de foc lovi una din aripi şi aparatul începu să fumege.

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

în care învinge viaţa

Băieţii urcau din ce în ce mai sus cărarea abruptă de pe fundul defileului muntos. De-o parte şi de alta se ridicau aproape vertical pereţi negri de bazalt, pe care siluetele lor se răsfrângeau ca în sticlă. Când ridicau capul, vedeau ca dintr-o fântână un îndepărtat ochi de cer albastru.

În trecătoare era întuneric şi răcoare, dar ei se încălziră curând din pricina urcuşului. Continuau cu încăpăţânare să meargă tot înainte, respirând cu greutate şi ştergând din ce în ce mai des sudoarea de pe feţele lor năduşite.

— Feriţi, băieţi! strigă deodată Nikita.

De sub un bolovan, un şarpe gros cu solzi strălucitori aluneca cu repeziciune înspre ei. Se opri la câţiva paşi şi încremeni abia mişcându-şi coada ascuţită. Era lung de peste trei metri.

Băieţii se dădură înapoi.

— Dar ăsta e un adevărat boa! şopti Ilia.

Şarpele ridică capul şi, deschizându-şi botul trandafiriu, scoase

un şuierat scurt.

— Bună ziua, spuse Aleoşa, nu ne-am mai văzut de mult! Te rog să te dai la o parte din drum!

Şarpele se ridică în sus şi începu să-şi legene capul cu ochii rotunzi ca mărgelele, în timp ce limba bifurcată îi ţâşnea mereu din bot fără sunet.

— Pleacă! N-auzi?

Nikita luă o piatră şi aruncă cu ea în târâtoare. Şarpele căzu, moale, de parcă ar fi tras în el cu pistolul. Dar în clipa următoare se strânse şi se aruncă asupra băiatului. Acesta abia se feri în lături, scăpând ca prin minune de uriaşa săgeată care îi vizase capul.

— Să fugim, băieţi! Repede!

Numai că nu era uşor să fugi la deal pe grohotişul muntelui. Se poticneau şi cădeau la fiecare pas. Din fericire reptila nu se luă după ei.

— Curaj! spuse Ilia. Ieşim noi din această groapă plină cu şerpi!

Zdrelindu-şi mâinile şi genunchii pe colţii ascuţiţi de bazalt, strângând şi scrâşnind din dinţi, băieţii continuară să urce spre petecul de cer albastru.

La jumătatea drumului, se năpusti spre ei ca o furtună un pterozaur, pe care pesemne că-l deranjaseră din cuib. Asurzindu-i cu ţipetele ei, dihania zburătoare începu să le dea târcoale, bătând puternic din aripi, ciupindu-i cu ciocul ei ascuţit şi zgâriindu-i cu ghearele celor patru labe ale sale.

— Ochii! Feriţi-vă ochii! strigă Ilia, chinuindu-se să se agaţe de nişte colţi de stâncă. În cele din urmă izbuti şi, prinzând momentul potrivit, trase pterozaurului o zdravănă lovitură de picior, care îl azvârli cât colo. Amuţind brusc, pasărea îşi întinse aripile şi zbură fără grabă în jos.

Peste puţin băieţii auziră din întunericul trecătorii croncănitul ei nemulţumit, ca şi cum s-ar fi plâns cuiva de obrăznicia noilor veniţi.

Cei trei prieteni rămaseră câteva clipe locului să-şi mai tragă răsuflarea. Se aflau pe o mică lespede, largă de un sfert de metru, lipiţi de stânca rece. La picioarele lor se căsca gura neagră a prăpastiei. Şi pentru că din cauza întunericului nu i se vedea fundul, hăul părea şi mai adânc – nesfârşit.

Le era inima cât un purice, dar niciunul din ei nu sufla o vorbă. Şi ce departe mai era deasupra capetelor lor bucăţica aceea de cer albastru…

— Haidem, spuse Ilia, mult a fost, puţin a rămas! începură din nou urcuşul. Dar iată că tocmai atunci când nu-i mai despărţeau de ţinta lor decât câţiva metri, simţiră că întreg defileul se cutremură şi auziră un vuiet adânc ca de tunet. Peretele de bazalt din faţa lor se crăpă cu un bubuit de tun.

Încordându-şi ultimele puteri, băieţii ieşiră din trecătoare şi, cu desăvârșire istoviți, se lăsară să cadă pe pietre.

Plutea un miros amar de pucioasă, iar din văzduh se cernea peste ei o cenuşă caldă.

Ei însă continuau să zacă nemişcaţi. Curând auziră nişte sunete ciudate, asemănătoare cu zgomotul unui tren îndepărtat.

Ridicară capul. Zgomotul creştea şi pe neaşteptate izbucni din trecătoare un cor asurzitor de ţipete şi croncănituri fioroase. Zeci de pterozauri ieşeau în zbor din defileu, ciocnindu-se, doborându-se unul pe altul şi învârtindu-se înnebuniţi pe deasupra stâncilor.

Nedumeriţi, băieţii aruncară o privire în jos. Dar pe loc se traseră înapoi, orbiţi de ceva a cărui căldură le pârli faţa şi părul. Mânecile cămăşii lui Aleoşa începură să ardă mocnit.

Prin trecătoare alerga mugind un râu de foc umflat şi clocotitor.

— Lavă!… striga Ilia. Erupţie!

Prietenii îl văzură mişcând buzele, dar nu-i mai auziră vorbele. Sărind în picioare, se depărtară tustrei în fugă de marginea prăpastiei şi, ocolind o stâncă, se opriră.

În faţa lor, deasupra lanţului de munţi înzăpeziţi, se învârtejea un nor de cenuşă şi fum. Iar în mijlocul norului se întrezăreau coastele abrupte ale vulcanului Gaustaf, din al cărui crater izbucneau necontenit vâlvătăi uriaşe, ce se stingeau undeva deasupra culmii nevăzute.

Munţii vuiau şi gemeau surd, cutremurându-se şi transmiţând şi celor trei băieţi un tremur uşor.

— Gaustaful a erupt! strigă din nou Ilia şi iarăşi nu-i înţelese nimeni cuvintele.

Dar chiar în clipa aceea zăriră aparatul de zbor. Trecând ca fulgerul pe deasupra capetelor lor, acesta lăsă în aer o dâră dreaptă de fum şi se făcu nevăzut dincolo de o grămadă haotică de stânci, la vreo jumătate de kilometru depărtare.

Voinicii se repeziră în direcţia în care dispăruse. Uitaseră de oboseală. Fugeau, se poticneau, cădeau, însângerându-şi genunchii şi, ridicându-se, o luau din nou la fugă.

Şi deodată, la câţiva paşi de ei, văzură un om cu favoriţi roşcaţi, îmbrăcat într-un costum ciudat de scafandru, necunoscutul stătea proţăpit pe un pietroi şi, agitând în mâini o ţeavă argintie, se răstea la Veronika, la Vrăjitor şi la Flor.

Aceştia din urmă stăteau dinaintea necunoscutului, cu mâinile încătuşate, în timp ce, lângă ei, aparatul de zbor ardea mocnit.

Deodată, omul cu favoriţi roşcaţi duse la umăr ţeava cea argintie, ochindu-şi prizonierii. Dar nu apucă să apese pe trăgaci, fiindcă în aceeaşi clipă Ilia, care era foarte voinic, îl trase de picioare pe la spate.

Skorpinomo se prăbuşi pe pietre cu faţa în jos. În cădere, coiful lui ţuguiat sări cât colo, dezgolindu-i chelia.

Ceea ce urmă se petrecu în câteva clipe. Cu o mişcare fulgerătoare, Nikita îi smulse din mâini ţeava argintie, dezarmându-l. Apoi cei trei viteji se aşezară călare pe Sinotul imobilizat.

Dar mai înainte ca ceilalţi să se fi dezmeticit, undeva în adâncul lanţului muntos se auzi un tunet scurt. Şi dintr-o dată se aşternu o linişte aproape nefirească. În tăcerea care se lăsase, se auzeau gemetele lui Skorpinomo şi sfârâitul din ce în ce mai stins al şuvoiului de lavă.

Focul de pe creştetul vulcanului se stinsese, dar cenuşa şi fumul continuau să ţâşnească din crater, umplând văzduhul cu un miros înecăcios de pucioasă.

— Bravo, seismologilor! auziră băieţii glasul emoţionat al lui Flor. Au oprit erupţia! Şi bravo vouă, curajoşilor! Ne-aţi salvat viaţa!

Fetiţa nu spuse nimic, dar le dărui prietenilor ei un surâs atât de luminos, încât feţele lor pline de zgârieturi şi vânătăi se destinseră într-un zâmbet de răspuns. Toţi trei continuau să stea călare pe Sinot, nehotărându-se dacă să-i dea sau nu drumul.

— Vedeţi, voinicilor! spuse entuziasmat Vrăjitorul. Aveam dreptate să spun că pe Pământul nostru n-au dispărut vitejii! Acest tâlhar, pe nume Skorpinomo, ne-a luat întâi ca ostatici, iar pe urmă a vrut să răzbune distrugerea rachetei sale, împuşcându-ne!

— Daţi-i drumul, băieţi! spuse Flor. Acum nu mai e primejdios. De altfel ne sosesc ajutoare!

Ridicând capul, văzură un aparat de zbor ce se lăsa în jos spre ei, bătând uşor din aripi.

Primul ieşi din cabină Klad. Dar cel care se ivi în urma lui îi făcu să amuţească de uimire: pe scafa aparatului de zbor cobora, păşind greoi, robotul Goreno.

— Tu? strigă răguşit Skorpinomo? Trăieşti, bunul meu Goreno?

— Da, trăiesc, răspunse cu voce scârţâită robotul.

— Dar de ce n-ai răspuns la apelul meu? Cum de-ai reuşit să te salvezi?

— Când a început cutremurul, eram încă în aer, ceea ce m-a şi salvat.

— Atunci ce mai aştepţi, Goreno? începu să răcnească Skorpinomo. De ce nu-i ucizi pe oamenii ăştia! Ucide-i odată! Că doar poţi emite radiaţii nimicitoare! Tu singur poţi răpune o mie de oameni odată. Ce zic o mie? Zece mii!… Hai, fă ce-ţi spun! Pe urmă voi intra în legătură cu Centrul Tehnic numărul 1 şi vom chema încoace o altă rachetă!

— Centrul Tehnic numărul 1 a şi luat legătura cu mine, vorbi rar robotul, ducându-şi mâna înmănuşată spre antenele de pe coiful său ţuguiat. Şi mi-a transmis un ordin.

— Ce ordin, Goreno?

— Să-l arestez pe Skorpinomo.

— Ţi-ai pierdut minţile, Goreno. Pesemne că în timpul cutremurului ți s-au defectat circumvoluțiunile emisferelor cerebrale şi ai recepţionat greşit ordinul.

— Nu. Am recepţionat foarte bine ordinul.

— Trebuie să mă asculţi orbeşte, robot blestemat!

— Trebuia să te ascult, slăvite Skorpinomo, atâta timp cât îmi comanda Centrul Tehnic s-o fac.

— Atunci supune-te poruncilor mele!

— Nu pot. Sunt un mecanism şi pentru mine comenzile Centrului Tehnic au prioritate faţă de poruncile Marelui Skorpinomo.

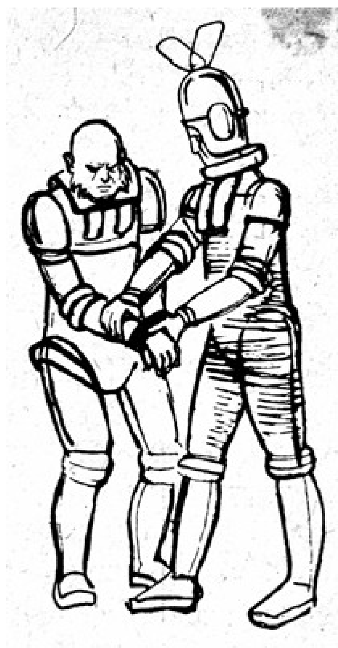
— Totuna e, idiotule! Că doar la Centrul Tehnic numărul 1 se află prieteni de-ai mei!

— La Centrul Tehnic numărul 1 nu se mai află prietenii dumitale, Skorpinomo.

— Cum nu? De ce?

— Ascultă radiograma pe care am primit-o, spuse robotul impasibil. O reproduc cuvânt cu cuvânt: „Atenţiune, atenţiune, atenţiune! Duşmănindu-se între ei, cârmuitorii din Sino Tau au început un nou groaznic război. Dar poporul de pe Sino Tau nu mai vrea să moară. El a luat puterea în mâinile sale. Toate centrele tehnice de pe Sino Tau se află în mâinile poporului. Pe planeta noastră a fost declarată Era Prieteniei. De asemenea, Centrul Tehnic numărul 1 ordonă roboţilor să intre în legătură cu poporul din Eferi Tau şi să comunice că poporul din Sino Tau îi propune pace şi prietenie veşnică”.

Goreno făcu o mişcare fulgerătoare şi pe mâinile lui Skorpinomo zornăiră cătuşele.

— În curând va sosi o navă de-a noastră ca să te ia, Skorpinomo, spuse robotul. Poporul sinot te va judeca.

Apoi Goreno descătuşă mâinile Veronikăi, ale Vrăjitorului şi ale frumoasei Flor, care împreună cu Klad şi cu cei trei băieţi intrară în cabina aparatului de zbor şi se ridicară sus, sus de tot, deasupra munţilor şi a norilor de fum şi cenuşă.

Zburară pe deasupra crestelor înzăpezite, pe deasupra pădurilor şi a văilor trandafirii, până ce văzură, în sfârşit, un oraş uriaş şi luminos. Acoperişurile lui transparente sclipeau puternic în razele lui Lado.

Aparatul de zbor coborî nu departe de oraş, într-o văiugă parfumată de mireasma unor flori multicolore, ale căror seminţe fuseseră aduse de cercetaşi de pe planeta lor.

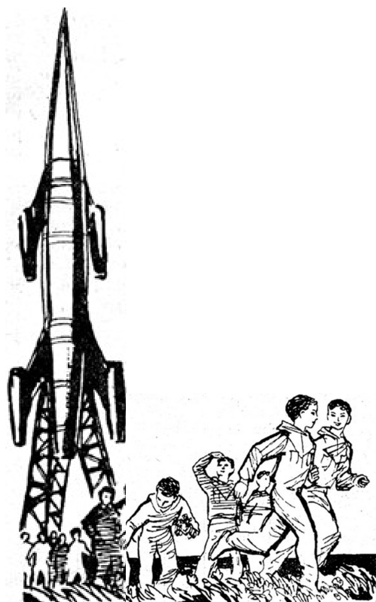
În aceeaşi zi, înainte ca Lado să se ascundă dincolo de orizont, pe Steaua Dimineţii sosi prima navă cosmică cu micii colonişti de pe planeta Eferi Tau.

Nava era foarte mare. Ea coborî în mijlocul văii înflorite, şi îndată după aceea pe scările ei începură să coboare copii veseli şi râzători.

Nava cosmică a Eferienilor a fost adusă pe Eo Tau de un tânăr savant – fiul lui Flor şi nepotul lui Klad. Acum stăteau toţi trei, ţinându-se de mâini, şi priveau cu zâmbete fericite cum se

bucură copiii de căldura razelor auriului Lado. Şi aveau şi de ce să se bucure, că doar crescuseră în adâncurile planetei şi mulţi din ei vedeau soarele pentru prima dată.

— Deci iată că viaţa a învins! murmură încet Flor.

— Nici nu putea fi altfel, dragă Flor, spuse emoţionat Vrăjitorul, mângâindu-şi barba mătăsoasă. Doar viaţa este o lege veşnică a Universului! Nouă, vrăjitorilor, acest lucru ne este de mult cunoscut. Se uită la Veronika şi o întrebă pe neaşteptate:

— Cât e ceasul acum, nepoţico?

— Dar ce importanţă are asta, bunicule? râse ea. Doar aici timpul e cu totul altul. Nu m-am mai uitat de mult la ceas.

— Hm… îţi aminteşti măcar la ce oră am părăsit Pământul?

— La ora zece seara. Şi acum… iată, e zece fără un sfert.

— Hm… Pe barba mea, e vremea să ne întoarcem acasă.

Cu un aparat de zbor rapid, Flor şi Klad îi duseră pe Pământeni până la valea Izvoarelor Fierbinţi.

Globul auriu stătea liniştit în iarba trandafirie, cu miros de miere.

Cei trei străjeri în salopete galbene îi întâmpinară ridicându-şi mâinile.

— Ei, şi-acum să ne luăm rămas bun, dragi prieteni! Le spuse Vrăjitorul Eferienilor. Fie ca viaţa voastră pe Steaua Dimineţii să

fie fericită!

— Adio, dragi Pământeni, răspunse Flor, ridicând mâna. Trăiască viața!

Pământenii se urcară în Gând-avion şi uşa se închise fără zgomot în urma lor.

— Cât e acum ora, după ceasul tău, nepoţico?

— Zece fix, bunicule.

— Apasă pe butonul ăsta…

Fetiţa atinse butonul cu degetul şi Gând-avionul tresări abia simţit.

— Aşadar, dragi prieteni, spuse solemn Vrăjitorul, suntem din nou pe Pământ.

Văzură ceva sclipind şi îşi dădură seama că se aflau în cerdacul căsuţei de lemn.

— Bun găsit, Pământule! strigă Veronika.

Coborâră din cerdac. Stârniţi de paşii lor, fluturi albi de noapte îşi luară zborul din straturile de flori şi, ca nişte fulgi de nea, începură să plutească prin aer.

— Pământ! Dragul, bunul nostru Pământ! şoptea fetiţa. Stătură multă vreme în întuneric, lângă casă, privind în tăcere cum pe cerul nopţii, în spaţiul infinit al Universului, licăreau milioane de sori, milioane de Lado.

— Noapte bună, vitejilor! spuse în cele din urmă Vrăjitorul. Şi, pe când băieţii se îndreptau spre portiţă, ridică braţul şi adăugă:

— Trăiască viața!

Ca un răspuns la cuvintele lui, undeva, în grădină, începu să cânte vesel o privighetoare.

